

Harul făcut desăvârșit în slăbiciune

Gânduri extrase din comentarii biblice pe diverse cărți din Scriptură

- Chemați să reflectăm pe Hristos

Lumina este suficient de intensă ca să nască credința mântuitoare dar suficient de palidă pentru a fi respinsă. Domnul nu vrea să constrângă lumea că creadă în El. Domnul vrea să fie ales de bunăvoie, și astfel cineva poate răspunde cu necredință la revelația divină, și dacă răspunde cu necredință atunci mintea sa este orbită de dumnezeul veacului acestuia ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei. Diavolul este cel care orbește inima omului ca să nu vadă slava Evangheliei. Dar diavolul are această putere din pricina necredinței oamenilor. Credința aduce mai multă lumină, dare necredința aduce mai mult întuneric. Evreii care l-au respins pe Isus s-au împietrit și mintea lor a devenit și mai oarbă, mai întunecată. Lumea răspunde cu necredință la revelația divină. Ea răspunde cu necredință la revelația generală (prin creație și conștiință – vezi Romani 1-2) și răspunde cu necredință și la revelația prin Hristos. Și atunci mintea lor necredincioasă este orbită de cel rău. Cel rău nu poate aduce prou și simplu orbirea. Orbirea este în strânsă legătură cu necredința oamenilor.

Pavel folosește un verset din Genesa: Dumnezeu care a zis: Să lumineze lumina din întuneric, ne-a luminat inimile pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos. De ce face Pavel această paralelă cu creația din Genesa? Paralela ar putea fi următoarea: Același Dumnezeu care a adus lumină în întuneric și a făcut o creație minunată care să reflecte slava Sa, acum a făcut o a doua creație cu același scop. La fel cum prima creația a pornit dintr-un spațiu al întunericului și a adus lumina slavei lui Dumnezeu cu sine, la fel se întâmplă și acum. Biserica este o a doua creație. Ea fost născută din moarte, din întuneric. În întunericul oamenilor Domnul a adus lumina ca această lumină să facă să strălucească slava Sa în lume. Pare să fie o paralelă între Adam și Hristos: în prima creația, cununa creației era Adam care era făcut după chipul și asemnarea lui Dumnezeu. Adam oglindea, din toată creația, cel mai bine slava lui Dumnezeu, el era așezat în mijlocul creației pentru a oglindi acest chip al lui Dumnezeu. Elementele creației făceau să strălucească pe chipul lui Adam slava lui Dumnezeu. Cununa celei de-a doua creații este Hristos. El este al doilea Adam. Hristos este și el așezat în mijlocul unei noi creații: El este Capul unui Trup, El este piatra unghiulară a unui Templu. El este soțul unei Mirese. Rolul creației în care este așezat Hristos este să facă să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos. De această dată numai vorbim de strălucirea feței lui Moise, ci de strălucirea feței lui Isus. De această dată nu este cineva după chipul și asemnarea lui Dumnezeu, ci însuși chipul lui Dumnezeu. Slava noii creații în Hristos este mai mare atât decât slava Vechiului Legământ dar este mai mare și decât slava creației inițiale. Deci această paralelă cu prima creație ne ajută să înțelegem cât de intensă este lumina slavei Evangheliei, și în același timp ne arată rolul nostru în această nouă creație. Elementele din prima creației nu arătau spre sine, ci spre Domnul. Ele

făceau să strălucească lumina slavei lui Dumnezeu pe fața lui Adam. În a doua creație noi jucăm rolul acelor elemente ale creației. Prin noi lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu strălucește mai intens pe fața lui Hristos. Noi nu suntem meniți să strălucim în sine și să arătăm spre noi. Noi nu facem altceva decât să revelăm mai mult din slava lui Dumnezeu oglindită în Hristos. Dumnezeu ne-a luminat inimile ca Hristos să strălucească mai mult și să fie proslăvit mai mult. Domnul nu ne-a luminat inimile pentru ca noi să strălucim spre slava noastră. De aceea, Pavel înțelegând rolul său în această a doua creație nu se propovăduiește pe sine, ci pe Hristos. Este o așa mare eliberare să știm că noi trebuie să facem să strălucim slava pe chipul lui Hristos, și nu pe chipul nostru. În noi oamenii nu trebuie să vadă perfecțiunea și nici cât de minunați suntem noi. Ci în noi, oamenii trebuie să vadă harul lui Dumnezeu: cum acest har ne iartă, ne vindecă, ne rabdă, ne transformă. Cununa noii creației este Hristos, iar noi suntem doar elemente care pun mai bine în lumină slava lui Hristos. De aceea, puterea mărturiei noastre nu stă într-o reputație impecabilă. Desigur, mesajul nostru e credibil în măsura în care îl trăim. Dar mesajul nostru este un mesaj al harului și un mesaj al slavei lui Hristos și nu al reputației noastre. Nu reputația noastră dă putere lucrării noastre ci măsura în care reușim să arătăm spre Hristos, și nu spre noi înșine. Și nu putem arăta și spre Hristos și spre sine. Hristos și harul Său strălucesc în noi când noi scădem și El crește. Oamenii trebuie să cunoască adevărul despre noi, ca să poată vedea în noi cu claritate adevărul lui Hristos. Și adevărul despre noi este că suntem cei dintâi păcătoși care suntem iertați și transformați de harul lui Dumnezeu. Dacă privirea oamenilor poposește asupra noastră, menirea noastră este compromisă. Acum este adevărat că oamenii ne pot idolatriza, chiar dacă noi arătăm spre Hristos și nu spre noi înșine. Dar grija noastră trebuie să fie aceasta: să arătăm spre Hristos și doar spre El. Povestea noastră trebuie să arate cât de mare este Domnul și cât de mici suntem noi, cât de mare e harul Său și cât de nevrednici suntem noi. Și aceasta este de fapt povestea fiecăruia dintre noi. Nu există eroi în Hristos, ci doar mari păcătoși și un mare Salvator. În Efeseni cap.2 Pavel ne spune lămurit că prin răscumpărarea noastră Domnul Își va arăta nemărginita bogăție a harului și îndurării Sale. Și acest lucru este posibil prin contrastul dintre ceea ce suntem și merităm și ceea ce primim în Hristos. Deci când privesc la noi, îngerii văd îndurarea și bunătatea fără margini a Creatorului. Ei nu sunt impresionați de noi, ci de Domnul. Noi nu suntem eroii ci păcătoșii care fac să strălucească harul lui Dumnezeu. har care nu doar ne iartă, ci și transformă după chipul lui Hristos. și în procesul transformării tot acest har ne convinge mereu și mereu să acceptăm schimbarea. Și are răbdare, și se luptă cu încăpățânarea și răzvrătirea noastră mereu și mereu. Și ne primește înapoi când ne abatem de la El și o ia din nou de la capăt, și nu obosește iertând, vindecând, motivând. Deci și în procesul transformării strălucește tot Domnul. E adevărat că acest proces se face prin colaborare cu noi, cu alegerile credinței noastre. Dar nu e vorba doar de puterea lui Dumnezeu prin alegerile noastre, însăși alegerile noastre sunt posibile prin Dumnezeu. Căci spre deosebire de Hristos care era într-o fire asemănătoare cu a păcatului și alegea mereu vocea Duhului, dar ca unul care nu era infectat de păcat, noi suntem infectați de păcat până în cele mai mici unghere ale ființei noastre și însăși mecanismul alegerii este infectat. El este puternic înclinat spre răzvrătire și rebeliune. Motivațiile și atitudinile acestui mecanism sunt profund infectate de păcat. Procesul

transformării noastre include vindecarea modului în care alegem. Și în această vindecare partea noastră, deși reală, rămâne atât de mică, încât doar harul Lui strălucește. Iată de ce Pavel ne spune că însăși credința e un har. această afirmație nu exclude faptul că este o parte a alegerii care ține de noi și nu declară predestinarea în mântuire. Această afirmație ne ajută să înțelegem că în răscumpărarea în Hristos credința noastră este acel 0,00000.....1%, și că în credința noastră partea alegerii noastre este acel 0,000000.....1%, care în sine nu poate fi considerat un merit, și care oricum este atât de mic în ansamblul aceea ce face Dumnezeu. Deci mântuirea este 100% prin har, căci partea noastră nu e considerată nicidecum un merit, iar această parte este 0,00000.....1% din ceea ce se întâmplă în noi. De aceea de sus, se vede strălucind doar Hristos. Și tot același lucru trebuie să îl arătăm noi pe pământ. Dar cum face acest lucru Pavel, căci în întreaga epistolă el se laudă cu apostolia și performanțele sale apostolice. Pentru a arăta spre Hristos el nu neagă creșterea sa în Hristos. El închină și această creștere doar lui Hristos. El nu pomenește în această epistolă de trecutul său păcătos și nici nu face o listă cu păcatele sale de după convertire. De fapt el nu pomentește nici măcar un lucru greșit pe care el l-a făcut, ci el înalță doar creșterea sa în Hristos, dar o face arătând doar spre Hristos. Și dincolo de cuvintele folosite este desigur o problemă de atitudine, de CUM. Pavel putea vorbi despre creșterea sa amețitoare în Hristos fără să arate spre sine. Era nu doar o problemă de conținut (pe care îl putem analiza), ci și o problemă de atitudine (pe care o putem intui). Pavel își păstra sufletul smerit lângă cruce, și de acolo izvorau cuvintele sale. De aceea, arată spre Hristos și nu spre sine. Putem să vorbim despre păcatule noastre celorlalți și tot spre noi să arătăm. Putem ca în vorbele noastre să tot repetăm că doar Hristos merită slăvit și tot să mai arătăm spre noi. Putem arăta doar spre Hristos doar prin Hristos, doar prin harul Lui. Și aceasta dacă rămânem în inima noastră în genunchi lângă cruce și ne vedem mereu așa cum suntem, cei mai mari păcătoși mântuiți prin mila lui Dumnezeu. De acolo, din această atitudine sufletească putem înșirui doar creșterea noastră în Hristos și arătăm doar spre Hristos. Dar dacă stăm în picioare, lângă cruce atunci chiar dacă vom rosti doar despre înfrângerile noastre spirituale tot vom arăta și spre noi. Singura soluție este să rămânem în genunchi lângă cruce. Cu cât suntem mai smeriți în genunchi lângă cruce cu atât Hristos poate lucra cu mai multă putere prin noi și Se poate propovădui pe Sine fără ca noi să-i umbrim slava. Dar după perioadele de constanță în ascultare, noi ne ridicăm în picioare lângă cruce. Suntem tot lângă cruce, dar nu mai suntem în genunchi, ci în picioare. Cumva perioada de constanță în ascultare diu viața noastră ne-a făcut să ne vedem ceva mai buni, ceva mai meritoși, și mai puțin păcătoși? Atenție ne vedem doar ceva mai buni. Nu ne vedem perfecți și plini de merite, ci doar puțin, puțin mai buni și puțin, puțin mai meritoși. Și acolo este mândrie, mândrie care îl împiedică pe Hristos să lucreze prin noi pe deplin. Și atunci vom arăta și spre noi. Dar ce va urma este: Domnul ne va sta împotriva, căci nu mai suntem în smerenie. Și va urma un atac spiritual căruia nu-i vom face față și vom avea o cădere mai mare și vom fi din nou în genunchi la cruce, căci Domnul preferă un păcătos smerit decât un neprihănit mândru. Și tot așa. Oare nu acest lucru cere psalmistul:

- *Cine își cunoaște greșelile făcute din neștiință? Iartă-mi greșelile pe care nu le cunosc! Păzește de asemenea pe robul Tău de mândrie, ca să nu stăpânească ea peste mine! Atunci, voi fi fără prihană, nevinovat de păcate mari. (Ps.19:12-13)*

Mândria face parte din păcatele mari care generează în noi căderile mari.

Și aceasta spre binele nostru, căci Domnul știe că odată ce ne-am ridicat în picioare de lângă cruce, suntem în pericolul să ne îndepărtăm total de cruce. Dar minunea la Pavel este că el rămâne lângă cruce, chiar dacă are o constanță în ascultare copleșitoare și rămâne lângă cruce fără acele căderi rușinoase. Deci se poate și altfel decât cum este în viețile noastre. Am amintim deja o parte din resursele folosite de Pavel și faptul că el își amintește mereu cine este cu adevărat și vede atât de clar harul lui Dumnezeu atât în iertare, cât și în creșterea spirituală. Noi recunoaștem harul lui Dumnezeu în iertare mai ușor, dar îl recunoaștem mai greu în creșterea spirituală. Dar este același har care trebuie nu doar să ne țină la fel de smeriți, dar să ne facă și mai smeriți. Căci alături de harul iertării primim și harul transformării. Deci este o nouă măsură de har care ar trebuie să ne facă și mai smeriți, și să fim mai adânc în genuchiați lângă cruce. Fiecare vindecare, fiecare zi trăită în ascultare, fiecare strop din cercetarea spirituală este o nouă măsură de har care trebuie să ne facă mai smeriți, ca fiecare iertare pe care o primim. Pavel vedea acest lucru și astfel, creșterea în Hristos îl ajuta să fie și mai îngenunchiat în fața crucii. Pavel înțelegea și vedea cu claritate harul. Și harul iertării și transformării este același, dar nemeritat, primit prin credința în Isus Hristos. Să ne aducem aminte situația în care ne luptăm cu robia unui păcat și am comis din nou același păcat, deși am promis Domnului că nu îl vom mai face niciodată. Și atunci nu ne mai vine să mergem la Hristos să ne cerem iertare. Pe de o parte ne gândim dacă ne va mai ierta și primi, pe de altă parte ne gândim că nu putem garanta că nu vom mai comite păcatul din nou și atunci ne simțim ca niște ipocriți și farisei când ne cerem iertare și ne simțim falși în pocăința noastră. Care este totuși soluția ca să putem merge să ne cerem iertare? Credința în Isus Hristos, dar nu doar credința în moartea Sa ci și credința în învierea Sa. Trebuie să credem că Hristos a murit pentru toate păcatele și poate și vrea să ierte orice păcat. Dar apoi trebuie să credem că Hristos a înviat și că puterea învierii Sale este în noi și ne poate vindeca de orice boală spirituală, ne poate smulge din orice robie a păcatului, ne poate ajuta să biruim orice păcat! Și această credință în Hristos Isus ne va da curajul să ne apropiem de scaunul harului cu nădejde și îndrăzneală și să ne ancorăm toată nădejdea noastră DOAR în Hristos și atunci când este vorba de iertarea noastră și atunci când este vorba de vindecarea și transformarea noastră. Atât iertarea cât și transformarea noastră sunt doar prin Hristos, prin același har primit prin credință. Dar practica pare să contrazică acest lucru. Când e vorba de iertare, îngenunchiem și spunem: iartă-mă! Dar când e vorba de vindecare trebuie să ne luptăm până la sânge împotriva ispitei, și alegem din nou și din nou, și parcă e altfel și e mult mai greu, și parcă partea noastră e mai reală și, de ce nu, mai mare decât atunci când îngenunchiem și spunem: iartă-mă! Cum să vedem harul lui Dumnezeu la fel de mare în vindecare ca în iertare când totuși partea noastră în vindecare pare a fi mult mare. Dar am spus PARE, căci poate că doar PARE. Poate nu vedem noi cum trebuie. Oare ce înseamnă că Hristos trăiește prin noi?

Oare înseamnă că El ne dă puterea și noi alegem să folosim această putere? Sau oare nu cumva Hristos este chiar în spatele acelor alegeri pe care noi le vedem ca fiind ale noastre? Oare ce înseamnă o alegere? Oare ce înseamnă mecanismul unei alegeri? Oare în iertarea este doar credința în Hristos, iar în vindecare este credința în Hristos și alegerea noastră de a lupta cu păcatul? Este adevărat că alegerea de a lupta cu păcatul este o manifestare a credinței în Hristos. Dar recunosc că atunci când privesc la mine, în procesul pocăinței și iertării văd atât de clar acel gest de capitulare în fața crucii, și că îmi pun toată nădejdea în Hristos și că prin credința în El sunt iertat. Dar în procesul vindecării Petru ne spune: dați-vă și voi toate silințele. Și așa și este: văd cum trebuie să facem alegeri și să mă lupt cu toată ființa mea și până la sânge împotriva păcatului și Îl văd pe Hristos și harul Lui, dar atât de clar ca la cruce. În procesul vindecării contribuția mea pare a fi mai mult decât acel gest de capitulare. Dar oare pentru că este așa? Sau pentru că nu văd eu cum trebuie? Oare Hristos când trăiește în noi oare nu trăiește în însăși mecanismul alegerii? și oare nu El este de fapt în spatele alegerilor noastre și în spatele luptei noastre până la sânge și în spatele tuturor silințelor noastre? Oare nu El ne dă și voința și înfăptuirea? Și poate singura alegere a noastră este acea capitulare în fața crucii și acea ancorare a nădejzii doar în Hristos, și prin această credință Hristos trăiește în noi dându-ne și voința și înfăptuirea? Și poate de aceea, vindecarea întârzie să apară căci încercăm prin noi înșine și nu prin Hristos. Și oare nu poate de aceea vindecare apare în mod miraculos doar când capitulăm și spunem: Doamne, suntem total neputincioși, inclusiv în a alege binele! Lucrează, Tu! și apoi în mod tainic facem alegerile bune în acel domeniu, dar poate pentru că acum Hristos poate trăi prin nou cu putere în acel domeniu, căci ne-am încrezut cu adevărat în El? Rămâne să mai medităm. Pavel vedea cu multă claritate că tot ce se făcea prin el, se făcea doar prin Hristos și doar prin har. Și el vedea o singură credință mântuitoare care ne aduce și iertarea și transformarea. Oare ce vedem noi însă în lăuntru nostru? Alegerile noastre sunt strâns legate de discernământul nostru și de motivație. Dar cine ne dă gândul cel bun să deosebim voia lui Dumnezeu, și cine ne dă motivația necesară pentru a alege voia lui Dumnezeu? Toate acestea vin de la Dumnezeu. Este interesant să comparăm două situații din viața noastră: avem același puternic context de ispitire: prima dată alegem voia lui Dumnezeu, a doua oară însă alegem păcatul. Care e diferența dintre cele două contexte? Cu siguranță că există multe posibile explicații. Cea mai simplă, și adesea adevărată, este că prima dată am ales voia lui Dumnezeu, iar a doua oară pur și simplu am ales păcatul. Și adesea este adevărat. Dar dacă totuși ambele situații ne găesc în luptă și în dorința sinceră de a face voia lui Dumnezeu, pot fi și alte explicații. Una din ele este că în atunci când am greșit, Hristos nu a putut trăi cu putere în noi. Credința în Hristos nu a fost vie. Nu am fost în genunchi în fața crucii și nu ne-am pus toată nădejdea în Hristos, singurul care poate birui în noi. În parte, credința noastră a fost și în sine. Și atunci, puterea lui Hristos nu a putut rămâne deplin în noi. Și astfel, el nu ne-a putut dăruia acel gând bun și acea motivație pentru a face voia lui Dumnezeu. Acel gând bun și acea motivație care ne împuternicesc să deosebim și să facem voia lui Dumnezeu curg în noi prin credința în Hristos. Dacă lucrurile stau așa, atunci cu adevărat la fel cum suntem iertați prin credința în Isus Hristos, exact la fel, suntem și transformați și vindecați. În măsura în care ne smerim inimile, ne

recunoaștem neputința și ne punem încrederea doar în Hristos pentru vindecarea noastră, în măsura aceasta El va trăi în noi și ne va da și voința și înfăptuirea, și în acest proces nu va fi credința plus alegerile noastre, ci doar credința, și vom ști să deosebim că acele alegeri sunt viața lui Hristos în noi. El trăiește cu adevărat în noi și ne dă și voința și înfăptuirea. Iată câteva pasaje care par să sprijine gândurile de mai sus despre alegerile noastre bune, care de fapt, nu ar fi ale noastre, ci ale lui Hristos:

- *Astfel dar, preaiubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți până la capăt mîntuirea voastră, cu frică și cutremur, nu numai când sunt eu de față, ci cu mult mai mult în lipsa mea, căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea. (Filipeni 2:12-13)*
- *Eu mă pot lăuda în Isus Hristos, în slujirea lui Dumnezeu. Căci nu aș îndrăzni să pomenesc nici un lucru pe care să nu-l fi făcut Hristos prin mine ca să aducă Neamurile la ascultare de El: fie prin cuvântul meu, fie prin faptele mele, fie prin puterea semnelor și a minunilor, fie prin puterea Duhului Sfânt. (Romani 15:17-19a)*
- *Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc...dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc prin credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe sine însuși pentru mine. (Galateni 2:20)*
- *Dar Dumnezeu a ales lucrurile bune ale lumii ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii, și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt, pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu. Și voi, prin El, sunteți, în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare, pentru ca, după cum este scris: Cine se laudă, să se laude în Domnul. (1 Cor.1:27-31)*
- *Căci cine te face deosebit? Ce lucru ai pe care să nu-l fi primit? Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit? (1 Cor.4:7)*
- *El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem în locurile cerești, În Hristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus. Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele. (Efeseni 2:6-10)*

Ce lucru ai pe care să nu-l fi primit? Oare nu primi și voința și înfăptuirea pentru fiecare faptă bună pe care o facem? Și oare nu primim acest lucru în măsura în care credem în Isus Hristos? Oare alegerea de a ne sfinți nu este tot un dar pe care –l primi prin credința în Isus Hristos? Oare Pavel se joacă cu cuvintele atunci când spune: *nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine?* Pavel Îl vedea cu claritate pe Hristos trăind în El și de aceea faptele bune în Hristos nu umbreau în mintea Sa harul lui Dumnezeu. Aici era secretul lui. El înțelegese ce înseamnă ca Hristos să trăiască în El. Deși, aparent, el își dădea toate silințele, el alegea binele, el suporta suferința, Pavel știa să îl vadă pe Hristos trăind în el și făcând toate acestea prin credința în Isus Hristos. Să facem un exercițiu: să ne amintim de cele mai mari greșeli de după convertire, și cum ne-am pus nădejdea în Hristos și am fost iertați prin har. Vedem cu claritate lipsa oricărui merit și neputința noastră în a soluționa problema vinei noastre și cine suntem de fapt și că totul a fost doar prin har, prin credință? Cred că da. Și amintirea acestor lucruri ne fac să rămânem smeriți în genunchi lângă cruce. Dar să ne amintim acum cele mai mari biruințe de după convertire, cum am acceptat suferințe mari pentru Hristos, cum ne-am luptat până la sânge împotriva păcatului și am rămas în ascultare de Domnul în contexte extrem de complicate și dificile. Întrebarea este: vedem la fel de clar neputința noastră, lipsa oricărui merit, și că toată biruința a fost doar prin har, prin aceeași credință care ne-a adus iertarea? Amintirea acestor lucruri ne face să rămânem la fel de smeriți în fața crucii, copleșiți de neputința noastră și de măreția harului lui Dumnezeu? Vedem la fel de clar că am primit voința și înfăptuirea exact la fel (prin har, prin credință) cum am primit și iertarea? Răspunsul este probabil nu. Dar în lumina pasajelor de mai sus, cred că ar trebui să fie DA! Cel care s-a luptat cu păcatul, care a răbdat suferința a fost Hristos, și nu noi. Hristos care s-a unit cu duhul nostru și s-a împletit atât de adânc cu ceea ce suntem noi, încât avem tendința să Îl confundăm cu noi în sine. Totul a venit de la El: și voința și înfăptuirea. Și ele au venit prin har, prin credință. Hristos trăiește în noi în măsura în care credința noastră în El crește, și aceasta înseamnă în măsura în care recunoaștem totala noastră neputință în a ne sfinți și recunoaștem că totul în sfințire vine doar prin El. Și nu vom mai trăi noi, ci El va trăi prin noi, nu anulându-ne pe noi ca ființă, dar umplându-ne ființa cu Sine. Ființa noastră va fi doar templul, dar slava din Templu este doar Hristos! Mare este revelația atunci când privim în trecut și descoperim că cel care s-a sfințit, a studiat Scriptura, a iertat, a răbdat, nu am fost de fapt eu, ci a fost Hristos care trăia în mine. Și acest Hristos care trăia în mine s-a unit adânc cu mine, de aceea am impresia că am fost eu. Și într-un fel am fost eu. Pavel folosește următoarele trei expresii:

- *Nu mai trăiesc eu, ci trăiește Hristos...*
- *Nu mă pot lăuda cu nici un lucru pe care Hristos să nu-l fi făcut prin mine.*
- *Eu am lucrat mai mult decât toți.*

Nu e ușor de armonizat cele trei afirmații. Căci e vorba de taina Templului lui Dumnezeu. Hristos care trăiește în noi nu este o putere iar noi nu suntem doar un vas prin care curge acea putere. Hristos se unește cu noi, se împletește cu noi, devine una cu vasul. Și de aici

vine dificultatea. Faptul că El se unește cu noi, și ne înflorește personalitatea și nu ne anulează sau desființează, tocmai din acest motiv este foarte greu să facem distincția eu-Hristos. Cine sunt Eu în cele din urmă? Iată întrebarea! Pavel știa că BINELE izvorăște doar din Hristos, de aceea el spune: nu mai trăiesc eu, ci Hristos. Dar știe că Hristos trăiește în măsura în care Îl lăsăm să trăiască. El știe că este o conlucrare permanentă între Hristos și noi. El știe că este și o parte a noastră. De aceea, are sens îndemnul lui Petru: dați-vă și voi toate silințele...dar e important că atunci când ne dăm toate silințele să Îl vedem pe Hristos trăind în noi. Cel care răspunde chemării de a împlini poruncile este Hristos care trăiește în noi. Deci în fața unei ispite, El este Cel care ne poate da și voința și înfăptuirea. Ce îl face să ne dea acest lucru? Ce îl împiedică să ne dea acest lucru? Problema este legată de credința în El. În măsura în care Îl credem pe cuvânt, și în măsura în care recunoaștem totala noastră neputință de a învinge ispita, dar ne punem nădejdea în puterea și harul Lui care trăiește în noi, în măsura aceasta El va putea trăi prin noi. Pentru că Hristos nu este doar o putere și noi nu suntem doar un vas, pentru că Hristos este o persoană care se unește cu persoana care suntem noi, de aceea, e dificil să distingem între eu și Hristos. Și pentru a distinge din ce în ce mai clar între eu și Hristos, avem nevoie de revelație, dar avem și nevoie de contexte de suferințe în care ne simțim slabi și neputincioși. Atunci se vede mult mai ușor cum Hristos trăiește în noi și că de fapt El, și nu noi, împlinește voia lui Dumnezeu în noi.

Este foarte interesant modul în care trece de la versetul 6 din cap. 4 la pasajul despre suferință din 2 Cor.4:7-18. Și v. 7 este versetul care introduce al acestui pasaj:

- *Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită, să fie de la Dumnezeu și nu de la noi.*

Pavel folosește trei termeni cheie: comoara aceasta, vasele de lut, puterea aceasta nemaipomenită. La ce se referă? **Comoara aceasta** se referă la ce a spus mai sus. Mai sus Pavel vorbește de Evanghelia care le-a fost încredințată, și care este o lumină în inimile lor. Pavel nu avea doar un mesaj. Ci el avea o inimă transformată și luminată de Dumnezeu, de unde izvora lumina Evangheliei vestită de el în lume. Comoara deci este Evanghelia din inima lor, lumina din inimile lor care luminează cu putere în lume. Această comoară este purtată în vase de lut. Vasele de lut sunt cortul lor pământesc. Este vorba de acest trup supus putrezirii și care este încă unit cu firea pământească care este sub robia păcatului. Pavel nu are fața strălucindă și nici nu a primit un trup nou, dacă nu de slavă, măcar preschimbat în parte și măcar în parte cu puteri supranaturale. Nu, ci Pavel, este în același trup ca înainte de convertire. Este un trup fragil, slab, care are nevoie de somn și mâncare, care obosește, care simte suferința, care este atât de slab în fața suferinței, și prin care cel rău îl poate ispiti clipă de clipă să încalce poruncile lui Dumnezeu, care are în sine înclinația îndumnezeirii și răzvrătirii. Și Domnul face premeditat acest lucru: pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la ei. La ce putere se referă Pavel? Din context se referă la puterea comorii, adică la puterea Evangheliie din inima lor, care este de fapt Hristos care trăia în ei. Evanghelia are o putere peste orice imaginație: ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire. Astfel, ea străpunge întunericul propriei inimi aducând

revelația divină, și dacă găsește credință acolo, iartă orice păcat și eliberează de orice păcat. Poate vindeca orice boală și să lucreze transformarea omului păcătos și rebel după chipul și asemănarea lui Hristos. Îl poate convinge pe omul-dumnezeu să accepte și să urmeze calea crucii. Evanghelia face posibilă trecerea de la o extremă la altă. La primă extremă este omul păcătos, rebel, dumnezeu, centrat pe sine și trăind pentru sine. La cealaltă extremă este frumusețea lui Hristos care trăiește pentru alții și renunță la sine de dragul altora. Domnul își propune ca pe omul rebel și păcătos să îl transforme după chipul lui Hristos. Domnul își propune ca să ia ființa cea mai urâtă și să o preschimbe după cea mai înaltă frumusețe. Și împotriva acestei transformări stau mai multe obstacole:

- Însăși Legea și dreptatea lui Dumnezeu care cere moarte în dreptul păcătosului. (însuși Dumnezeu)
- Firea pământească cu toate bolile ei, forța gravitațională din noi (tendențele din noi)
- Legiunile întunericului care se luptă permanent împotriva omului (diavolul)
- Însăși inima noastră rebelă, necredincioasă, răzvrătită, luciferică (ceea ce suntem și vrem noi de fapt)

Deci împotriva acestui proces mare sunt împotrivă și Dumnezeu, și diavolul, și oamenii. Cu siguranță, că motivele sunt diferite. Domnul este împotrivă din pricina dreptății Lui, diavolul din ură față de Dumnezeu și noi, tendințele păcătoase din noi și apoi chiar noi înșine pentru că noi VREM să fim dumnezei. Dar Evanghelia este puterea lui Dumnezeu care biruiește peste toate aceste obstacole. Evanghelia topește mânia lui Dumnezeu, ne eliberează de sub puterea Satanei și ne dă o putere mai mare, ne eliberează din robia poftelor firii pământești și ne convinge inima rebelă și necredincioasă să alegem calea crucii. Cu adevărat este o putere nemaipomenită. Și această putere opera peste lume prin Evanghelia propovăduită de apostoli. Dar ca această putere să fie de la Dumnezeu și nu de la ei, era ascunsă în niște vase de lut. Dar se putea ca această putere să fie de la ei? Nicidecum! Dar pentru A SE VEDEA că această putere este de la Dumnezeu și nu de la ei, Domnul o ascunde în niște vase de lut. Cine trebuia să vadă acest lucru? Atât apostolii cât și cei din jurul lor. Avem deci probleme cu vederea. Vederea noastră se izbește de ce se vede. Mai mult avem tendință să furăm și să confiscăm mereu slava lui Dumnezeu. Domnul știe că ochiul sufletului nostru e bolnav. De aceea ne ajută să vedem că puterea Evangheliei e de la Dumnezeu și nu de la noi. Și avem nevoie de acest lucru, căci ALTFEL ea nu poate opera în noi. Dacă credem că e de la noi ne mândrim și atunci puterea lui Hristos ne părăsește, dacă credem că e de la alți oameni îi idolatrizăm și nu primim această putere. Deci Pavel nu se simte eclipsat de strălucirea feței lui Moise sau de vigoarea trupului acestuia la vârsta de 120 de ani. Pavel știe că tocmai pentru că slava Noului Legământ e mai

mare, ea trebuie ascunsă mai bine, în sensul că trebuie făcută mai clar distincția: nu de la Om, ci de la Dumnezeu. Și de aceea, Pavel laudă strategia lui Dumnezeu pentru acest lucru, și anume: de a lucra prin vase slabe și de a amplifica slăbiciunea acestor vase prin suferință. De aceea, Pavel nu se simte eclipsat de Moise pentru că Domnul i-a protejat trupul și viața de vrăjmașii lui. Pavel știe că Noul Legământ operează cu o nouă strategie. Și tocmai despre această strategie vorbește el mai departe.

- *Suntem încolțiți în toate chipurile, dar nu la strâmtorare, în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți, prizoniți, dar nu părăsiți, trântiți jos, dar nu omorâți.*

Împotrivirea diavolului față de Pavel se arată cu mai multă putere decât cea față de Moise. Și aceasta pentru că slava Noului Legământ e mai mare și puterea din inima lor e mai mare. O putere mai mare poate duce o povară mai mare, și poate purta un război mai mare. În Noul Legământ războiul spiritual se amplifică, puterea vrăjmașului crește, și suferințele sfinților devin mai mari, martirajul devine o normalitate și nu o excepție. Dar împotrivirea mai mare a vrăjmașului face să strălucească și mai mult puterea Evangheliei, și face să se vadă mai clar că această putere e de la Dumnezeu și nu de la om. Într-adevăr Pavel vorbește nu doar de suferințele sale, ci și de biruința din mijlocul suferinței:

Suntem încolțiți în toate chipurile DAR nu la strâmtorare...

Ei erau încolțiți de prizonitori, dar adevăratul prizonitor era diavolul. Acesta îi încolțea pe apostoli în toate chipurile. Dacă medităm la expresia în TOATE chipurile, ar trebui să ne îngrozim în primă fază. Vrăjmașului i s-a dat putere să ne încolțească în toate chipurile, chiar în cele mai groaznice chipuri. El poate opera contexte de ispită, de groază absolut teribile, căci i s-a dat putere să ne ispitească și încolțească în toate chipurile. Și Doamne, multe și groaznice sunt chipurile în care el ne poate ataca. Domnul pune limită atacurilor lui, dar aceste atacuri pot lua orice formă, orice chip. De aceea, să nu spunem: acest lucru nu ar fi posibil, Domnul nu l-ar putea îngădui....căci vrăjmașul ne poate încolți în toate chipurile. Poate aduce orice ispită în viața noastră, ne poate răpi orice din viața noastră, poate aduce orice tip de suferință....Unui credincios i se poate lua TOT ce are în această lume. În inima sa poate fi adusă orice tip de dorință păcătoasă. Poate să fie adusă în viața lui orice tip de suferință, umilință sau tortură. Fiarei i s-a dat putere să biruiască pe sfinți. Ar fi bine să acceptăm acest adevăr. Să ne eliberăm de miturile: Domnul nu ar îngădui această suferință în viața mea. Vrăjmașului i s-a dat putere și el o va putea aduce. Domnul nu va îngădui să fim ispitiți peste puterile noastre, și El ne va păzi credința noastră. Dar în rest, nu avem nici o promisiune de genul: vei fi scutit de acest tip de suferință. Și Pavel era în linia întâi a acestui război. La el toate chipurile chiar însemna toate chipurile. Dar Pavel nu ne vorbește doar despre atacul celui rău, ci și despre biruința în fața acestui atac: ***dar nu la strâmtorare, sau nu zdrobiți – în alte traduceri.*** Pavel este încolțit în toate chipurile dar nu este zdrobit de de aceste atacuri. El rămâne în picioare și nici nu este disperat. Credința sa rămâne în picioare și este plină de pace și speranță. El nu se vede la strâmtorare, în disperare.

În grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți...

Alte traduceri propun: în mari dificultăți sau surprinși, dar nu disperați. Dificultățile sunt reale. Atacurile celui rău sunt surprinzătoare și pentru Pavel. El simte greutatea, cumpăna, dificultatea și complexitatea atacului. Adesea acest atac este peste puterile lor omenești așa cum a descris în cap.1. Dar Pavel nu este deznădăjduit. El își păstrează încrederea și nădejdea în Dumnezeu. El crede că Dumnezeu este în control că toate lucrează spre binele lui, că Domnul îi va da putere să treacă și prin acea încercare și că merită să treacă pe acolo din pricina slavei viitoare. De aceea, Pavel nu deznădăjduiește. Mare este deci puterea Evangheliei din inima lui!

Prigoniți, dar nu părăsiți

Pavel știe că este prigonit de demoni și de oameni, dar că nu este părăsit de Dumnezeu. În cele din urmă el nu este la strâmtorare, căci are nădejde, și are nădejde, căci știe că nu este părăsit de Dumnezeu. Când treci printr-o încercare de tip Iov, atunci pare atât de clar că ești părăsit de Domnul, căci dacă Domnul ar fi de partea noastră, am spune noi, El ne-ar proteja de rău și nu ar îngădui atâta suferință. Pavel era prigonit la fiecare pas. Dar el știa că nu este părăsit. El știa că prigoana nu vine din partea lui Dumnezeu. El nu cădea în capcana lui Iov de a crede că este părăsit de Domnul. El știa că Domnul este cu el și că nu îl părăsește, și aceasta nu din pricina meritelor sale, ci din pricina meritelor lui Hristos. Atâta timp cât Pavel își păstra credința în Hristos, el știa că Domnul este de partea lui și nu împotriva lui. Chiar dacă cel rău vroia să-l convingă, ca și pe Iov, că Domnul este cel care îl pedepsește și luptă împotriva lui, Pavel avea lumina revelației în Hristos și știa că nu este părăsit de Domnul. De aici venea nădejdea lui. Și erau și mulți din copiii lui Dumnezeu care nu îl părăseau, ci rămâneau cu el în necazurile lui.

Trântiți jos, dar nu omorâți

Oare Pavel are în vedere planul fizic sau cel spiritual? Probabil amândouă. Chiar dacă era prigonit de vrăjmași Domnul îl ținea în viață. Mai târziu ne va spune cum a fost împroșcat cu pietre și cum a stat pe fundul mării. Domnul l-a ținut în viață și chiar la readus la viață. Era o dovadă clară pentru el că Domnul era de partea lui și vroia să îl țină în viață și să vestească Evanghelia. Împotrivirea era din partea celui rău, dar Domnul era de partea lui, căci în ciuda prigonirilor teribile, el era prin minune încă în viață. Domnul era cu el și vroia ca el să trăiască! Dar Pavel era în viață atât fizic cât și spiritual. E mare lucru să rămâi în credință după cele 40 de zile de ispitire. Pot fi încercări mari din pricina cărora să ne simțim din punct de vedere spiritual trântiți la pământ. După cele 40 de zile de ispitire Isus a obosit așa de tare încât a fost nevoie să-I slujească îngerii. În Ghetsimani sufletul său a fost cuprins de o întristare ca de moarte. Vrăjmașul ne poate trânti la pământ. Dar minunea este că trăim, că acea ispită sau trântă nu ne frânge credința, și nici relația cu Dumnezeu. Pavel a rămas în viață atât fizic cât și spiritual. Mare este deci puterea Evangheliei!

Dar suferința din viața lor nu era îngăduită pentru a se arăta mai clar că puterea Evangheliei e de la Dumnezeu și nu de la ei. Această suferință urma strategia Mielului. Cei din Corint știau că Hristos a murit pe cruce. Deci, posibilul argument al iudeilor (de ce Pavel ca slujitor al lui Dumnezeu mai mare decât Moise are parte de atâta suferință?) era de fapt un argument împotriva lui Hristos. Iar corinteni credeau în Hristos. Pavel ca ucenic al lui Isus, călca pe urmele lui Isus. Iar a-L urma pe Isus înseamnă a urma întregul model al Său. Nu putem lua din viața lui Isus doar ce ne place. A-l urma pe Isus înseamnă a urma întreg modelul vieții sale. Deci nu doar momente ca schimbarea la față sau facerea de minuni sau vindecări, sau rostirea unor predici frumoase, sau părțășia cu oamenii în case, sau o viață de biruință asupra păcatului trebuie incluse în viața ucenicilor Săi, ci și momente ca cele 40 de zile de ispitire, Ghetsimani, crucificarea. Și de fapt Isus a fost un om al durerii și obișnuit cu suferința și crucea a fost elementul central al lucrării și vieții Sale. Deci crucea va fi și elementul central al vieții ucenicilor Săi. În cele din urmă Isus însuși a spus celor care vor să fie ucenici ai Săi să se lepede de sine și să își ia crucea în fiecare zi. Deci prezența suferinței în viața lui Pavel nu este o ciudățenie, ci o normalitate, un element care de-abia dacă ar lipsi ar stârni semne de întrebare.

- *Purtăm **totdeauna** cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor.*
- *Căci noi cei vii, **totdeauna** suntem dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor.*
- *Astfel că, în noi lucrează moartea, iar în voi viața.*

Pavel nu suferă în sine. El poartă în trupul lui omorârea Domnului Isus. Ce înseamnă acest lucru? Tot el explică: el este dat la moarte din pricina lui Isus. Pavel trăia mereu cu amenințarea morții din pricina lui Isus. Dar cred că expresia a fi dat la moarte din pricina lui Isus vizează mai mult decât atât. Ea include întreaga suferință din pricina lui Isus, toate sacrificiile pentru Isus. Sacrificiul final este moartea, iar amenințarea morții este o suferință teribilă. Dar până a pierde viața, ucenicul lui Isus pierde viața sa în lumea aceasta. Pavel a pierdut efectiv tot: reputație, bani, carieră, succes, gloria deșartă, pacea cu oamenii, afirmarea de sine, împlinirea dorințelor păcătoase. Și în schimb a primit denigrare, prigoană, suferință fizică, amenințarea cu moartea, primejdii. Pavel trăia mereu sub amenințarea morții și de aceea spune: noi cei vii totdeauna suntem dați la moarte din pricina lui Isus. Am comentat deja legăturile dintre prigoana fizică și cea spirituală. Din aceasă perspectivă orice suferință, orice pierdere, orice lepădare de sine DIN pricina lui Isus este ca o dare la moarte pentru Isus. Pavel purta întotdeauna în trupul lui omorârea Domnului Isus, căci întotdeauna era dat la moarte pentru Isus. Era mereu sub amenințarea pierderilor, a suferinței și a morții deopotrivă fizice și spirituale. El nu era bătut în fiecare zi cu pietre, și nici martirizat în fiecare zi. Și cu siguranță avea și el acele perioade mai liniștite de oază spirituală. Cu toate acestea, el afirmă despre sine că poartă **întotdeauna** în trupul lui omorârea Domnului Isus pentru că **întotdeauna** este dat la moarte din pricina lui Isus. Acest mod de a trăi era permanent pentru Pavel și nu doar în zilele grele. Pavel avea conștiința

lepădării de sine și morții zilnice. Purtarea crucii este pentru fiecare zi, ne spune Isus. Aceasta nu înseamnă că crucea e la fel de grea în fiecare zi. Dar purtarea ei este în fiecare zi. Nu putem avea un model de trăire pentru zilele bune, și unul pentru zilele rele. În fiecare zi vom fi provocați să ne lepădăm de sine și să alegem moartea și pierderea în această lume, de dragul lui Isus. De aceea, privirea ținută spre suferințele lui Isus și abordarea vieții după acest model, trebuie să fie un exercițiu zilnic, și nu o armă doar pentru zilele foarte grele. Așa ne vom menține în formă și zilele grele nu ne vor lua prin surprindere. Și dacă luăm în serios sfințirea vom simți cât de mare este împotrivirea firii în fiecare zi și deși vor fi și zile mai ușoare, toate zilele vor fi caracterizate prin lepădare și moarte de sine pentru Isus. Noi conștientizăm lupta aceasta când ne confruntăm cu ispite mari și intense, sau când trecem prin suferințe mari. Dar dacă privim atent la noi înșine în fiecare dimineață ne întorcem cu fața întoarsă spre sine. Și da, putem fi morali și să slujim în Biserică, dar cu privirea orientată spre noi înșine. Deci chiar dacă nu avem nici o suferință mare sau presiune în acea dimineață, chiar dacă este o perioadă de pace și oază spirituală, orientarea spre sine va fi acolo. Și va fi necesară lepădarea de sine și alegerea de a trăi pentru Hristos și pentru ceilalți. Această alegere înseamnă moarte, căci oricât de mare este atâta de mare. Această alegere înseamnă mereu zdrobire de sine, căci tendința de a trăi pentru sine chiar în mijlocul lucrării Domnului e mereu atât de mare. De aceea, pentru cel care a intrat în această luptă cu sinele, nu există zile ușoare, zile fără moarte, zile fără zdrobire de sine, zile fără purtarea în trupul lui a omorârii Domnului Isus. Pavel se identifică cu moartea lui Isus, urmându-i modelul, și o face zilnic.

Dar care este scopul acestei zdrobiri zilnice? Este în primul rând din pricina lui Isus. Și scopul este ca viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor spre binele celorlalți. Hristos a murit pentru mântuirea noastră. Și zdrobirea noastră este spre mântuirea celorlalți. Cu adevărat suntem chemați să călcăm pe urmele lui Isus, să urăm tainica strategie a Mielului. Pavel nu doar vestează Evanghelia, ci o și trăiește. Iar a trăi Evanghelia înseamnă să trăiești taina jertfirii Mielului spre mântuirea celorlalți și către slava viitoare. Pavel descoperă o taină: că viața lui Isus se revarsă prin el DOAR dacă poartă în el și moartea lui Isus. Ba mai mult: Că viața lui Isus se revarsă prin el ÎN MĂSURA în care poartă în el moartea lui Isus. Viața lui Isus nu se poate revărsa prin noi decât în urma suferinței. Dar de ce? În primul rând pentru că Hristos trăiește în noi dacă sinele este dat la moarte. Sinele este autocentrat. Hristos înseamnă dăruirea spre ceilalți. Sunt două realități incompatibile. De aceea, pentru ca Hristos să trăiască prin noi, sinele trebuie să moară, să fie lepădat. Dar această moarte este în fiecare zi crescândă. Și dincolo de lepădare zilnică de sine, vom trece prin suferințe intense care să desăvârșească zdrobirea sinelui. Domnul a găsit cu cale să îl zdrobească pe Robul Său prin suferință, la fel ne va zdrobi și spre noi. E singura cale. Aceasta e esența tainei Evangheliei: moarte care aduce viață! Suntem așa de plini de sine, încât singurul tratament pentru moartea sinelui și apoi pentru stăpânirea sinelui este zdrobirea prin suferință. Și suferința poate îmbrăca diferite forme. Ce ciudat! Noi ne vedem eficienți în lucrare atunci când este puțină suferință în viața noastră și ne putem focaliza toate energiile în slujire. Dar Pavel vede altfel. El vede că atunci când este dat la moarte pentru Isus, viața lui Isus se revarsă cu putere prin el. El nu vede eficiența în slujire prin numărul de predici,

de consilieri etc. Ci prin revărsarea Hristosului celui viu prin el. Căci o predică rostită de Hristos prin el face mai mult decât o mie de predici rostite prin elanul sinelui. Viața lui Isus se revărsă doar prin darea noastră la moarte. Pe de o parte pentru că sinele, o realitate incompatibilă cu viața lui Isus, trebuie să moară. Pe de altă parte pentru că în sine taina vieții aduse de Hristos este tocmai VIAȚĂ în urma morții. În noi se revărsă nu orice fel de viață, ci tocmai viața lui Isus, și de aceea pentru a fi viața lui Isus, ea se revărsă doar în urma morții. Apoi, cu cât zdrobirea de sine e mai mare, cu atât Hristos se poate revărsă mai mult. Și nu în ultimul rând, harul Său e făcut desăvârșit în slăbiciune. Viața lui Isus are două mari obstacole când vrea să se reverse prin noi. Primul este realitatea sinelui, al doilea este pericolul mândriei, pericolul ca noi să ne mândrim DUPĂ ce viața Lui își arată puterea în noi. Și tratamentul Domnului pentru aceste două obstacole este zdrobirea prin suferință, este o viață de necaz și slăbiciune. Această viață de suferință zdrobește sinele și ne ajută să biruim ispita mândriei. Și este singura cale. A fost singura cale pentru Pavel. Oare este altă cale pentru noi? Sunt multe ispiti care pot fi învinse prin exercițiu. Dar ispita mândriei și eului este ultima redută. Și aceasta pentru că lupta este atât de subtilă iar orientarea spre sine este atât de mare. Când trebuie să renunți la orice alt păcat lucrurile par mai clare. Dar când trebuie să renunți la a mai trăi pentru sine, lucrurile sunt atât de subtile. Căci continui slujirea în Biserică, sfințirea, rugăciunea. Dar cine știe cât din toate acestea le faci pentru tine și nu pentru Hristos? Lupta e foarte subtilă. Dar nu doar atât. Tendința de a arăta spre sine și de a confisca lucrarea lui Hristos din noi este atât de mare, încât nici marele Pavel nu putea birui această ispită fără sprijinul țepușului din trupul lui. Și aparent suntem atât de infectați cu virusul luciferic încât nu este speranță pentru a-l învinge. Dar Domnul a găsit soluția: zdrobirea continuă prin suferință. Doar așa eul e ținut în moarte și ispita mândriei îndepărtată. Realitatea despre noi e tragică: în această fire pământească nu putem administra (pe termen lung cel puțin) binele, pacea, succesul. Și atunci Domnul, în bunătatea Sa, ne orânduiește o viață de necazuri și slăbiciune. Și observăm că suferința, care ne duce spre slavă, este și cea care ne protejează de sine. Trebuie să recunoaștem că suntem așa de bolnavi încât fără zdrobirea prin suferință nu putem învinge sinele. Să ne uităm la Iov. Înainte de zdrobirea prin suferință, era un om neprihănit, dar avea o părere înaltă despre sine și trunchiată despre Domnul. După zdrobirea prin suferință și întâlnirea cu Dumnezeu el rostește: ***urechea auzise vorbindu-se despre Tine, dar acum ochiul meu te-a văzut și de aceea mi-e scrâmbă de mine și mă pocăiesc în sac și cenușă.*** Iov exersa lepădarea de sine și avea performanțe atât de mari. Cu toate acestea, realitatea sinelui mai activa în el și îl împiedica să vadă mai mult din gloria lui Dumnezeu. Și Domnul curăță în Iov acea realitate de sine încă nerăstignită, și de-abia apoi poate vedea mai mult din slava lui Dumnezeu. Lupta cu sinele e până la capăt. Mereu vom descoperi zone ale noastre care încă nu le-am închinat lui Dumnezeu. Niciodată nu vom ajunge la o lepădare totală a sinelui. Curățirea de sine continuă toată viața. Și Domnul știe acest proces. Și noi trebuie să îl acceptăm. Sinele se răstignește zilnic, progresiv și neîntrerupt. Pavel a înțeles această taină a revărsării cu putere a vieții lui Isus doar prin darea noastră la moarte pentru Isus și protejarea noastră de mândrie prin suferință. Și de aceea, ***el se bucură în suferințele sale pentru Hristos și***

de aceea el se laudă cu slăbiciunile sale și simte plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, pentru Hristos,..... căci când sunt slab, atunci sunt tare.

Lepădarea de sine interioară, zilnică este ajutată de suferințele, necazurile, prigonirile, ispitirile puternice persărate peste viața noastră. Nu trebuie să căutăm aceste lucruri și e normal să ne bucurăm când suntem izbăviți dintr-un necaz ca Pavel în Efes. Dar să avem încredere în Domnul care ne cunoaște mai bine și știe de ce anume avem nevoie. Pavel însuși a considerat că nu mai are nevoie de acel țepuș. Iată că Pavel alături de viața sa de continuă suferință și prigoană, primește bonus un țepuș în trup. Din perspectiva lui Dumnezeu nu era suficientă acea suferință pentru a ține în zdobire sinele lui Pavel. Și astfel îi mai dă un țepuș în carne. Și când Pavel cere să îi fie depărtat, considerând că poate birui doar mândria prin celalte resurse, răspunsul Domnului e ferm: NU! Cu alte cuvinte: Pavele, ai nevoie de acest țepuș! Fără el nu poți birui ispita mândriei! Cât de cumplită trebuie să fie, deci realitatea sinelui în noi? Domnul nu ar fi îngăduit acel țepuș în trupul lui Pavel dacă acesta nu ar fi avut nevoie de el. Afirmatia: fără acel țepuș marele Pavel ar fi căzut pradă ispitei mândriei, este tulburătoare! Doamne, cine suntem noi? Doamne, ce realitate hidoasă ascundem în noi? Doamne, cât de infectați suntem de virusul luciferic?

Lupta cu sinele rămâne ultima redută și aici se poate mereu mai mult. Aici este de fapt rădăcina luptei cu toate celelalte ispite. Mândria este rădăcina tuturor relelor. Deci e normal că lupta cu mândria este ***the ultimate battle – lupta finală***, și lupta centrală a noastră. De aceea, când ne luptăm cu o ispită anume sau cu un păcat anume, să nu uităm că puterea acelui păcat este legată și de mândrie. Trebuie să explorăm unde este mândria ascunsă din spatele acelui păcat, și vom descoperi că abordând așa vindecarea, biruința asupra celui păcat va fi mai mare. Pavel spune: m-am deprins să trăiesc smerit și în belșug. În dinamica luptei spirituale se formează deprinderi sfinte. Acest lucru ne ajută să ne focalizăm energiile spre noi lupte, spre tratarea altor boli. Domnul vrea să ne vindece de un păcat. Și energiile noastre sunt focalizate acolo. Și prin luptă se formează deprinderea de a stăpâni acel păcat. Și apoi, când noi celebrăm vindecarea vieții noastre, Domnul ne descoperă un nou domeniu în care suntem bolnavi. Și tot așa. Deprinderile formate în anumite domenii deschid calea vindecării spre alte domenii. Cu siguranță că Domnul va reveni mai târziu la același domeniu pentru a-l curăți mai mult și a-l vindeca mai mult. Lupta cu mândria și orientarea spre sine este o luptă permanentă. Cu siguranță că și aici parcurgem diferite etape și ne formăm anumite deprinderi. Dar cu siguranță că aici procesul va continua până la capăt. Și la fel ca Iov vom ajunge din nou și din nou al aceeași concluzie: ***urechea mea auzise despre Tine, dar acum ochii mei Te-a văzut. De aceea, mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în sac și cenușă.*** Prin această lentilă creșterea în maturitate înseamnă o mai clară percepție a măreției și slavei Domnului acompaniată automat de o mai clară percepție a hidoșeniei sinelui. Nu poți vedea măreția Domnului cu adevărat fără să vezi și nimicnia ta. Nu poți vedea sfințenia Sa fără să vezi și păcătoșenia ta. Nu poți vedea frumusețea Lui fără să vezi mai mult urâciunea din tine. Isaia, când a fost chemat în slujbă, nu a văzut doar sfințenia Domnului ci și păcătoșenia sa și a celorlalți de lângă el. De aceea, rugăciunea: Ai milă

de mine, păcătosul! Nu este doar pentru începutul credinței, ea este pentru fiecare zi și devine din ce în ce mai intensă, clară și necesară cu cât ne apropiem de măreția Domnului. Creșterea spirituală autentică înseamnă o mai mare conștientă a păcătoșeniei, nevredniciei, hidoșeniei noastre. Dar cel care parcurge acest labirint nu va fi depresiv, ci bucuros și liber. Căci această autocunoaștere va avea loc în mediul dragostei, iertării, reabilitării și acceptării necondiționate din partea lui Dumnezeu, și cel în cauză va fi eliberat de povara iluziei imaginii de sine și se va centra nu spre sine, ci spre Dumnezeu. Sursa bucuriei nu va mai fi căutată în sine, căci e clar că nu e cu puțință, ci în Dumnezeu.

Taina e minunată: în Pavel lucra moartea pentru ca în corinteni să poată lucra viața. Și în primul capitol am comentat această taină prin metafora mângâierilor. Nu vom relua diferitele modalități prin care moartea lui Pavel opera viață în corinteni. Pentru aceasta se poate reciti comentariul pe cap.1. Observăm doar că deși taina e minunată, nu e deloc ușor să trăiești o asemenea viață. Tocami de aceea, Pavel va insista pe resursele care ne împuternicesc să trăim o asemenea taină. Înțelegerea tainei este în sine o resursă. Să înțelegi rolul indispensabil al suferinței în acest proces nu e puțin lucru. Cu toate acestea, e greu. E nevoie de mai multe resurse pentru a nu cădea de oboseală.

• Pavel se laudă cu necazurile și slăbiciunile lui (11:16-33)

Începând cu versetul 1 din cap.11 Pavel aduce în discuție ideea de NEBUNIE. El cere corintenilor să sufere puțină nebunie din partea lui. El reia această idee în v.16. La ce se referă Pavel? Nebunia lui Pavel este că se va lăuda și el cum se laudă apostolii mincinoși. Apostolii mincinoși s-au lăudat după firea pământească și au denigrat după firea pământească, și eu fost bine primiți de corinteni naivi și ușor impresionabili. Și ei nu și-au dat seama că acei apostoli mincinoși i-au manipulat de fapt, i-au înrobit, au pus mâna pe ei, au profitat de ei. Pavel nu vrea să se pună în rând cu acei apostoli care se laudă singuri. Dar el observă că spre deosebire de acei apostoli mincinoși ei au fost slabi (vezi 11:21). Da, acei apostoli au fost deștepți, inteligenți și au știut să îi impresioneze pe Corinteni și să îl denigreze pe Pavel. Dar, Pavel, ca slujitor al lui Dumnezeu nu putea opera nici cu lauda de sine și nici cu denigrarea. Și din acest punct de vedere, într-o așa zisă competiție cu apostolii mincinoși, el era slab.

Ooo, cât de naivi erau corinteni! Ei nu vedeau că apostolii mincinoși trăiau în firea pământească. Ei credeau și se lăsa impresionati de laudele și denigrările lor. Și în acest context, Pavel recurge la puținică nebunie. Adică le spune: ia să mă laud și eu ca acei apostoli, și să vedem care din noi este mai deosebit. Pavel recurge la acest exercițiu pedagogic, de dragul corintenilor care erau efectiv vrăjiți de laudele apostolilor mincinoși. Și atunci le comunică pe același limbaj ca să le arate că și el are cu ce se lăuda și că și el se poate lăuda, și deci că nu este mai prejos de acei apostoli mincinoși. Cu alte cuvinte, Pavel le spune: *voi îi vedeți mai presus*

decât mine pentru că ei se laudă pe ei înșiși, iar eu nu (căci nu se cade așa ceva!). Dar să vă arăt că și eu m-aș putea lăuda ca ei! Și atunci cu ce ar mai fi ei mai presus decât mine?

Versetul 22 confirmă faptul că apostolii mincinoși erau într-adevăr evrei. Dar și Pavel era evreu, israelit și sămânța lui Avraam. Ei pretindeau că sunt slujitori ai lui Hristos (deși nu erau!). Dar Pavel era cu mult mai mult! Devotamentul lui Pavel față de Hristos nu era susținut doar de vorbe ci dovedit prin nenumăratele suferințe pentru Hristos prin care trecuse. Într-adevăr, din pricina propovăduirii lui Hristos, apostolul trecuse prin atâtea suferințe, necazuri și prigoniri. Și CV-ul suferințelor apostolului era impresionant. Apostolii mincinoși nu știau ce înseamnă suferința pentru Hristos. Ei trăiau în firea pământească și urmăreau beneficii de la corinteni. Dar Pavel nu dorea să știe pe unde mergea nimic altceva decât pe Hristos, și pe El răstignit! Pavel eclipsa pe de parte pe acei apostoli nespuse de aleși, care apăruseră de nicăieri, și erau plini de vorbe, dar atât de străini de suferințele cauzate de propovăduirea crucii.

Descrierea suferințelor apostolului ne ajută să înțelegem ce viață avea Pavel. Nu avea deloc o viață normală și liniștită. Fiecare zi era o nouă aventură. De multe ori ne închipuim că Pavel mergea prin natură alături de colegii lui, și ajungea la o nouă cetate. Și acolo i se deschidea covorul roșu, și era primit cu respect de oameni. Și propovăduia Evanghelia și oameni se întorceau la Dumnezeu, și totul era minunat. Nu așa arăta viața lui Pavel. Drumurile nu erau liniștite și în mijlocul naturii. Drumurile erau prin frig și ploaie. Și adesea nu aveau ce mânca și nu aveau ce bea. Drumurile erau pline de primejdii: primejdii din partea tâlharilor, din partea iudeilor, din partea păgânilor, din partea fraților mincinoși, sau din partea naturii. Pavel repetă cuvântul **PRIMEJDII** de 8 ori într-un singur verset. Oare când am trecut noi ultima dată printr-o primejdie adevărată? Oare cum reacționăm în fața unei mici primejdii? Oare cum reacționăm în fața unui mic conflict sau dacă ne amenință cineva? Dar Pavel trecea prin primejdii reale zi de zi. Și nu doar în călătorie. Primejdiile îl urmăreau oriunde. În cetăți nu era primit cu covor roșu, ci cu multă ostilitate. După predicarea Evangheliei era batjocorit, scuipat, adesea bătut sau întemnițat. Oare știm ce înseamnă să stai o zi în închisoare în condiții mizere, cu lanțuri pe tine, cu mâncare puțină și stricată, între criminali și violatori? Dar Pavel era adesea întemnițat. Oare știm ce înseamnă să fii bătut sau împroșcat cu pietre? După ce primești 39 de lovituri pe spate, cât timp durează până se vindecă rănilor, câte zile te urmărește durerea? Viața lui Pavel era o aventură. Nu știa ce va fi mâine. Era hăituit mereu, urmărit mereu. Ne gândim la timpul său de partășie cu Domnul, de studiu și rugăciune. Adesea era în boală și suferință, în foamete și frig, în nesiguranță și primejdii.

Observăm și un echilibru în viața sa. Nu era mereu bătut, nu era mereu în temniță, nu era mereu prins. Domnul îl izbăvea adesea și îi scăpa viața. Și în anumite contexte îl proteja pe termen lung în fața vrăjmașilor lui. Avem două exemple clare: în Corint și în Efes. Chiar în Corint Domnul îi face următoarea promisiune:

- a) Noaptea, Domnul a zis lui Pavel într-o vedenie: Nu te teme; ci vorbește și nu tăcea, căci Eu sunt cu tine; și nimeni nu va pune mâna pe tine ca să-ți faci rău: vorbește, fiindcă am mult norod în această cetate. Aici a rămas un an și șase luni și învăța printre Corinteni Cuvântul Domnului. (Fapte 18:9-11)

Alături de belșugul de suferință era și un belșug de mângâieri. Perioadele de suferință alternau și cu perioade mai liniștite. Viața lui Pavel era totuși suportabilă. Dar era o aventură, o aventură a credinței, cum ar trebui să fie și viața noastră. De fapt, nu știm cu ce ispită sau încercare ne va mai prizoni mâine cel rău. Nu știm dacă vom mai fi în viață sau nu. Nu știm ce vom mai pierde. Nu știm cu ce vești ne va întâmpina ziua de mâine. Astăzi, ca niște copii trebuie să ne abandonăm în brațele Tatălui și să căutăm să facem voia Lui. Și să căutăm să vestim Cuvântul Lui. Observăm că loviturile celui rău erau îndreptate în mod clar împotriva propovăduirii Cuvântului. Iar Domnul este Cel care Îl încurajează pe Pavel și îi spune: propovăduiește și NU TĂCEA! Și ne dăm seama cât de mare era presiunea pe care o resimțea Pavel de era nevoie să I se arate Domnul în persoană și să îl încurajeze să vestească Cuvântul.

Și Pavel nu era un erou, un supraom, care era într-o stare spirituală atât de intensă încât nu simțea frigul, foamea, frica, suferința, și plutea peste toate acestea. Nu, el era slab, fricos și cuprins de slăbiciune. Dar într-un mod miraculos, suflarea de viață a lui Hristos îi dădea putere să mai propovăduiască Cuvântul și azi, și încă o zi, și încă o zi. Și Pavel trăia prin credință în slăbiciune, și puterea lui Hristos putea lucra cu mare putere în el! Acesta era Pavel.

Dar v.28-29 sunt absolut fascinante:

- b) Și, pe lângă lucrurile de afară, în FIECARE zi, mă apasă grija pentru TOATE Bisericiile. Cine este slab și să nu fiu și eu slab? Cine cade în păcat, și eu să nu ard?

Pavel ne spune: *și pe lângă lucrurile de afară*. Deci o parte din frământările și energiile lui erau canalizate spre aceste lucruri. Nu era un supraom, Pavel se lupta cu propria-i suferință, cu propriile slăbiciuni și temeri, cu ispita de a da înapoi și de a renunța la propovăduirea Cuvântului. Dar pe lângă acestea, se preocupa pentru Biserici. Și în fiecare ZI, și pentru TOATE Bisericiile. Și nu era o frământare generală pentru comunități, ci pentru fiecare credincios în parte din Bisericiile plantate de el: Cine să cadă în păcat și eu să nu ard? Era în duh alături de fiecare frate care trecea prin slăbiciune, și ardea pentru fiecare frate care cădea în păcat. Prin el, Hristos, se preocupa pentru Biserica Sa. Pavel era doar un vas. Hristos trăia prin El. Doar Hristos putea să se preocupe așa de mult de frați.

Pavel se putea preocupa de ceilalți, căci avea nevoie de siguranță personală împlinită prin credința în Domnul. El era incredințat că Domnul va purta de grijă, că Domnul îl va întări, că îi va întări credința și îl va ajuta să nu cadă în păcat, că Domnul îl va întări să facă față uneltirilor diavolului, că Domnul nu va îngădui celui rău să îl ispitească mai mult decât poate duce, că Domnul îi va proteja trupul și viața și îl va ține pe acest pământ până când își va încheia lucrarea și misiunea. Și această credință îi dădea pace. și având această pace nu se lasă copleșit de propriile necazuri și încercări, ci mai avea resurse să se preocupe constant de frați. Da, e normal să te frământă și pentru tine, căci mai întâi sufletul tău trebuie să îl mântuiești. Dar Pavel se frământa constant și pentru alții. Pavel se încredea cu adevărat în Domnul, în dragostea Sa, în credințioșia Sa. Și doar prin această credință putea trăi pentru alții. Căci un om care trece prin încercările lui Pavel este copleșit de grijile pentru propria persoană: ce voi mânca mâine? Cum

voi rămâne în viață? cum voi putea face față suferinței? Voi învinge ispitirile vrăjmașului? Cel rău mă va învinge? Voi rezista presiunii? Dar Pavel topea toate aceste griji în credința în Isus Hristos, și avea în inimă pacea Lui. Și astfel, avea energie pentru a se preocupa și pentru alții. Credința este cea care câștigă biruința asupra lumii. Și Pavel, era plin de îndrăzneală. Dar nu era o îndrăzneală care izvora din sine. În sine vedea slăbiciune. Pavel se încredea în Hristos. Oare ce simțea Ghedeon cu cei 300 de oșteni când se avânta împotriva unei armate de peste 185.000 de ostași? Ghedeon nu se putea încrede decât în Domnul. La fel și Pavel când privea la sine vedea slăbiciune. Vrăjmașii și demonii ce luptau împotriva lui erau mult mai mulți decât o armată de 185.000 de ostași. Dar Pavel credea că Domnul este cu El. Și cu această credință se avânta în zi ca și Ghedeon de altădată. Trăirea prin credință, iată cheia biruinței. Pavel era PLIN de îndrăzneală. El avea o vie dorință să ajungă și la Roma să vestească Evanghelia. Iată ce ne spune în 1 Tes.2:1-2:

- c) Voi înșivă, știți, fraților, că venirea noastră la voi n-a fost zadarnică. După ce am suferit și am fost batjocoriți în Filipi, cum știți, am venit **plini de încredere în Dumnezeul nostru**, să vă vestim Evanghelia în mijlocul multor lupte.

Deși închis în slăbiciune, Pavel era plin de îndrăzneală, încredere și entuziasm în vestirea Evangheliei. Cheia nu era încrederea în sine, ci încrederea în Dumnezeu.

• **Descoperirile și slăbiciunile lui Pavel (12:1-10)**

Când Pavel se laudă față de apostolii mincinoși el insistă pe patru lucruri:

- a) Apartenența sa iudaică
- b) Suferințele sale pentru Hristos însoțite de grija pentru Biserici
- c) Descoperirile primite de la Domnul
- d) Slăbiciunile sale

El arată că în toate privințele este mai presus față de acei apostoli nespuse de aleși. Astfel:

- a) După cum sunt ei IUDEI, este și el Iudeu
- b) Ei susțin că sunt SLUJITORI AI LUI HRISTOS. Pavel nu doar susține dar o dovedește prin suferințe pentru Hristos de care apostolii mincinoși erau total străini. Dacă ei sunt apostoli ai lui Hristos (argumentul lor=doar vorbe), Pavel și mai mult! (argumentul lui = vorbe +suferințe nespuse de mari pentru Hristos și Biserica Sa).
- c) În ce privește CUNOȘTINȚA. Pavel nu doar că îi eclipsează prin cunoștințele sale, dar se poate lăuda că a fost răpit la cer și a auzit cuvinte care nu se pot

rosti pe pământ. Apostolii mincinoși nici nu știau măcar că e posibil ca un om să treacă prin asemenea experiențe.

- d) SLĂBICIUNILE. Aici Pavel este genial. Aici se face diferența esențială între lauda apostolilor mincinoși și lauda paulină. Apostolii se laudau că sunt Iudei, slujitori ai lui Hristos și plini de cunoașterea lui Dumnezeu. Dar ei nu se laudau cu slăbiciunile lor. Pavel în schimb se laudă cu slăbiciunile lui, de fapt DOAR cu slăbiciunile lui, pentru ca să strălucească nu el însuși, ci Hristos care îl întărește și lucrează în el prin puterea și harul Lui.

În pasajul din cap.12a Pavel nu insistă pe descoperile Domnului, ci pe slăbiciunile lui. El amintește de descoperirile Domnului pentru a le arăta corintenilor că el și nu apostolii aceia nespuse de aleși, este chemat de Domnul să vestească Evanghelia Fiului Său. Pavel vorbește de experiențe absolut impresionate. Răpit la al treilea cer. Deci sunt mai multe ceruri. Câte? ?? Ce înseamnă această ierarhie cerească? Niveluri de cunoaștere? Niveluri de apropiere de Domnul? Care e cerul mai apropiat de Domnul? Primul sau al șaptelea – în caz că sunt ?? Sau sunt doar trei ceruri? Dacă da, o fi al treilea cel mai apropiat de scaunul de domnie al Domnului? Pavel nu știe dacă a fost răpit în trup sau nu. Probabil el avea senzația că este în trup căci altfel nu și-ar fi pus problema că ar fi putut fi în trup. Deci el pune în calcul nu doar o răpire sufletească, ci o răpire în trup. Pavel ar fi fost luat temporar în ceruri cu tot cu trup. Experiența ar fi fost totală. Dar el nu știe sigur dacă a fost în trup. A intrat într-o altă lume și dimensiune. Iar acolo a auzit cuvinte care nu se pot spune și pe care nu-i este îngăduit unui om să le rostească! Noi nici nu ne-am pus problema că ar putea fi cuvinte care nu sunt îngăduite omului să le rostească. și ne întrebăm: oare ce pot fi acele cuvinte? Și de ce nu sunt îngăduite unui om să le rostească? Nu sunt îngăduite a fi rostite aici și acum în acest pământ decăzut probabil. Dar probabil vor putea fi rostite dincolo. Și marea întrebare: de ce a descoperit Domnul aceste cuvinte lui Pavel, dacă el nu avea voie să le rostească pe pământ?

Gândiți-vă la Pavel. Să știe niște lucruri pe care nu le putea împărtăși cu nimeni! Ce test pentru marele apostol. Să știi taine pe care să le păstrezi doar pentru tine până la sfârșitul vieții. Cu siguranță că acele descoperiri erau resurse importante în alergarea lui Pavel. Cerul nu era pentru Pavel doar o idee. El fusese acolo. Cerul era o realitate. Slava viitoare era o realitate. E adevărat că o revelație se diminuează în timp și trăirea este tot prin credință. Dar cu siguranță o astfel de descoperire te marchează și ajută enorm credința. Pavel primise resurse speciale, căci și slujba sa era specială. Pavel primise resurse speciale căci și presiunile la care era supus erau speciale. Pavel deci nu a primit doar revelația lui Isus Hristos pe care apoi ne-a dăruit-o nouă prin epistolele sale. Pavel a primit prin revelație mai mult decât Evanghelia care a ajuns la noi. Și cu ce ne ajută pe noi să știm că Pavel a primit revelații care nu se pot rosti pe pământ? Ne ajută să respectăm marele apostol. Ne ajută să nu fim complexați de el, știind că a primit resurse speciale pentru o lucrare specială. Ne ajută să acceptăm că aici cunoaștem doar în mică parte, și că sunt mult, mult mai multe lucruri pe care le vom afla dincolo. Nu putem avea pe pământ toate răspunsurile. Dar nu înseamnă că nu există răspunsuri. Ooo, câte surprize are Domnul pentru

noi. OOO!!! cum vom amuți când vom înțelege nenumăratele dimensiuni ale planului Său și ale voii Sale cu noi și cu această lume. Deci să nu ne grăbim să ne dăm cu părerea și să tragem diverse concluzii. Unghiul nostru este așa îngust, și accesul nostru la informații așa de limitat. Noi trăim în epoca credinței și nu în cea a cunoașterii. Epoca cunoașterii va veni curând. Dar până atunci să fim smeriți cu puținul pe care îl cunoaștem și să trăim prin credință. Și când vor fi lucruri pe care nu le vom înțelege, sau ni se va părea că Domnul se contrazice etc, să ne amintim că noi operăm cu informații așa de puține, și că sunt mult mai multe fațete ale planului lui Dumnezeu pe care nu le putem nici intui, nici visa.

Pavel a avut aceste revelații cu 14 ani înainte de scrierea epistolei. Epistola se estimează a fi scrisă în jurul anilor 55-56 d.H. Deci revelația a fost primită în jurul anilor 41-42 d. Hr., cam aproximativ 10 ani de la convertire, dacă acceptăm anul 30 d.Hr. ca data convertirii lui Pavel. Știm că Pavel a avut și după convertire revelații speciale prin care i-a fost încredințată Evanghelia (vezi Galateni cap.1-2). Iată că el primește mai târziu și revelații noi, suplimentare.

Pavel se ferește însă să se laude cu acest tip de experiențe. El știe că el, ca slujitor al Domnului, poate fi atât denigrat, cât și idolatrizat. Imaginația omului e dispusă mereu să umple golurile atât în sens pozitiv cât și în sens negativ. Ea va prefera extremele, ea va pendula între imaginea omului dual și pervers și imaginea sfântului și supraomului. De aceea, Pavel se ferește să povestească aceste experiențe (măcar că sunt adevărate) pentru ca NIMENI să nu aibă despre el o părere mai înaltă decât ce se vede în el sau se aude de la el. Pavel vrea ca oamenii să îl laude pe Domnul și nu pe el. În același timp el vrea ca oamenii să știe că el este apostolul ales să dăruiască omenirii Evanghelia. Grea sarcină. El nu vrea ca cei din Corint să îl desconsidere, dar nici să aibă o părere mai înaltă decât ce este în realitate. Pavel vrea să fie privit ca un om normal, cu slăbiciuni, dar întărit de harul lui Dumnezeu. Și întărit de harul lui Dumnezeu într-o anumită dimensiune. El vrea ca oamenii să vadă în el harul lui Dumnezeu, dar să îl vadă atât cât este, și nu mai mult decât este. Fiecare din noi avem o măsură a credinței în slujire. Pavel ne îndeamnă la echilibru, la cumpătare. Să ne acceptăm măsura de credință. ea poate fi mai mică sau mai mare. Harul poate lucra mai mult sau mai puțin prin noi. Dacă harul lucrează mai mult prin tine, e bine să accepți acest lucru. Nu e vorba de mândrie, ci a te poziționa corect în cadrul slujirii Trupului lui Hristos.

Și am ajuns la tema slăbiciunilor. Am ajuns la celebrul pasaj despre slăbiciuni. Este deja un pasaj celebru căci l-am adus în discuție de la începutul comentariului nostru. Într-adevăr l-am adus de mai multe ori în discuție și am detaliat în dese rânduri această temă. Acest lucru nu este întâmplător, căci tema puterii Domnului revărsată în slăbiciune este o temă centrală a epistolei. Observăm că epistola se încheie chiar cu această temă (vezi 13:4). Capitolul 12a este un pasaj cheie în epistolă și în întreg Noul Testament detaliind și abordând foarte direct această temă. Dar tema străbate întreaga epistolă. Pavel, apostolul, își prezintă viața ca fiind o **viață în slăbiciune și suferință**. Dar nu prezintă acest lucru ca pe ceva rușinos, sau ca pe un faliment, ci ca pe cheia succesului său apostolic. Și 2 Corinteni ne descoperă mai mult ca orice carte a Scripturii rolul slăbiciunii în lupta spirituală, această minunată taină: slăbiciunea este terenul perfect în care și

prin care Dumnezeu poate lucra. Pavel înțelege această taină. Și de aceea comută pe lauda pe propriile slăbiciuni. De trei ori el insistă pe lauda cu propriile slăbiciuni:

- Dacă e vorba să mă laud, mă voi lăuda **NUMAI** cu lucrurile privitoare la slăbiciunea mea. (11:30)
- Cu un astfel de om mă voi lăuda; dar întrucât mă privește pe mine însumi, nu mă voi lăuda **DECÂT** cu slăbiciunile mele.(12:5)
- Și El mi-a zis: Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită. Deci, mă voi lăuda **MULT MAI BUCUROS** cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine.

Problema slăbiciunii și a laudei cu slăbiciunile sale, nu este un element neglijabil, un detaliu, sau un mic aspect din lupta spirituală paulină. Este un element cheie, un element fundamental. În joc este rămânere activă a puterii lui Hristos în apostol. Iar slăbiciunile și raportarea corectă la ele este CHEIA rămânerii și manifestării depline a puterii lui Hristos în Pavel. Faptul că Pavel repetă această idee de TREI ORI în același pasaj de 13 versete, ne indică faptul că tema abordată este de o importanță colosală.

Și ca să nu mă umflu de mândrie

Cât de mare este pericolul mândriei! Pavel nu spune: și ca să nu mă mândresc puțin, ci: și ca să nu MĂ UMPLU de mândrie. Mândria poate pune stăpânire pe noi mai repede decât orice alt păcat. Pentru celalte păcate, e nevoie de un proces, de un șir repetat de căderi, pentru ca acel păcat să pună stăpânire pe noi. Dar când e vorba de mândrie, este de ajuns să te privești câteva secunde în oglinda neprihănirii personale sau a comparării cu alții, și să spui: ce grozav și special sunt eu! Mândria este cel mai periculos păcat. Căci ne urmărește cu adevărat la fiecare pas, secundă de secundă. Căci dacă celelalte ispите sunt pasagere, și apar doar în anumite perioade ale zilei, săptămânii, lunii sau vieții, ispita mândriei este activă clipă de clipă. De ce? Pentru că mândria este răspunsul pe care îl propune diavolului la întrebarea: cine sunt eu? Iar întrebarea: cine sunt eu? Ne urmărește în fiecare secundă. Este o nevoie pusă de Domnul în noi pe care o putem defini ca și nevoia de a ne defini identitatea. Și este o nevoie fundamentală care se leagă de nevoia de avea o imagine bună de sine, de nevoia de sens și semnificație. CINE SUNT EU? Iată întrebarea care ne macină clipă de clipă. Suntem într-o permanentă căutare a identității. Și e ceva normal, Căci Domnul ne-a pus această nevoie în noi. Și de aici compararea cu ceilalți, evaluarea permanentă a succeselor, și falimentelor personale, căutarea aprecierii, păreriilor celorlalți despre noi, teama de eșec și frica față de critică, precum și strădania continuă a minții de a construi o imagine pozitivă față de sine. Deși sunt diverse forme, întrebarea: **CINE SUNT EU?** ne urmărește clipă de clipă. Mândria propune și ea un răspuns clipă de clipă. Mândria ne propune o definiție a propriei identități PRIN NOI ÎNȘINE. Mândria ne propune să căutăm ÎN

NOI ÎNȘINE răspunsul la întrebare. Și pentru ca răspunsul acesta să fie VALID, noi trebuie ÎN SINE să fim ceva, și să deținem CEVA. Și sunt cei trei mari PILONI ai acestui ÎN SINE:

- EU ȘTIU!
- EU POT!
- EU MERIT!

Este de fapt iluzia îndumnezeirii. Și această găsim a răspunsului supune ființa la un chin permanent, la o zbatere permanentă, la un balans continuu de la extaz la agonie. Atunci când reușim să ne atingem propriile standarde, sau mai bine zis când reușim să ne convingem propriile standarde, trăim iluzia că suntem CINEVA! și ne bucurăm de o părere bună despre noi înșine! Atunci când falimentăm să ne atingem standardele personale, suntem bântuiți de dezamăgire și depresie. Astfel, glisăm de la o imagine bună de sine, la o imagine groaznică despre sine, și uneori glisăm repede între cele două extreme. Și chiar această glisare ne arată că ceva nu este în regulă. În cele din urmă, ori ești grozav, ori ești un nimeni! Nu se poate peste noapte (după un eșec) dintr-un grozav și special să devii un nimeni, și tot peste noapte (după un succes) dintr-un nimeni să devii cel mai tare! Ceva nu este în regulă! E evident că trăim în MINCIUNĂ atunci când e vorba să ne definim propria identitate. Țin să subliniez că în contextul de mai sus disperarea și scârba de sine produsă de un faliment este TOT UN PRODUS al MÂNDRIEI. Chiar sentimentele de culpabilizare pot fi tot un produs al mândriei. Căci ne reproșăm nouă ÎNȘINE: cum am putut EU să fac cutare lucru? Deci premiza întrebării este că EU SUNT ÎN SINE CINEVA, că EU POT; EU ȘTIU ȘI EU MERIT, și de aceea, POT avea pretenții de la MINE. Mândria se manifestă și în succes, și în faliment. O părerea rea despre sine este un produs al mândriei la fel ca și părerea bună despre sine.

Deci clipă de clipă suntem urmăriți de întrebarea: Cine sunt eu?, și clipă de clipă suntem urmăriți de răspunsul MÂNDRIEI care ne propune să fim cineva prin sine. Și nu trebuie să te sui sus ca Nebucadnețar și să privești realizările tale spunând: *Iată Babilonul cel mare pe care l-am făcut prin puterea mea și spre slava mea!* (vezi daniel cap.4), ca trăiești în mândrie. Mândria are o mulțime de forme și sunt extrem de subtile. Atunci când crezi că ești măcar în foarte mică parte CEVA ÎN SINE, atunci când crezi măcar în foarte mică parte că ȘTII; POȚI ȘI MERIȚI, mândria este acolo turnându-și fierea păcătoasă în ființa ta. Atunci când te vezi puțin mai bun, mai merituos și mai puternic ca ÎN TRECUT, sau atunci când te vezi puțin mai bun, mai special, mai merituos, mai puternic ca CEI DIN JUR, ești insuflat de păcatul mândriei. Și dacă lucrurile stau așa, atunci înseamnă că mândria este păcatul pe care îl comitem cel mai des. DA, așa este! și atunci înseamnă că MÂNDRIA este adesea rădăcina tuturor celorlalte păcate mai vizibile pe care le comitem. Da, așa este! Am putea demonstra prin multe exemple concrete că adevărata rădăcină a căderilor noastre este cel mai adesea mândria, chiar dacă e vorba de o mânie, de o vorbă urâtă, de o neiertare etc. Exemplul clasic: de obicei cădem pentru că subestimăm războiul spiritual și nu mâncăm suficient. Adică, nu luăm în serios lupta spirituală în fiecare zi, și nu petrecem un timp consistent de părtășie cu Domnul pentru a-i cere pâinea spirituală cea de toate

zilele. Și nemâncați, suntem slabi în fața ispitelor. Și ispita vine pe neașteptate și cu intensitate, și până să ne trezim suntem și loviți la pământ: deja ne-am mâniat, deja am bârfit, deja am judecat pe fratele nostru, deja ne-am rușinat de Domnul! Dar observăm că dacă analizăm procesul totul a început cu mândria. Am crezut că suntem ceva prin sine, că prin sine putem, că am acumulat suficientă experiență spirituală, că acum după atâtea victorii spirituale și după atâția ani de credință suntem suficient de puternici să facem față ispitelor unor zile banale. Noi nu formulăm clar aceste propoziții în noi, dar ele sunt acolo. Așa se explică că am neglijat părtașia cu Domnul și am plecat așa de liniștiți în zi. De multe ori cădem chiar dacă avem un timp de părtașie constant cu Domnul. Ce se întâmplă? Timpul constant cu Domnul nu este perceput ca o manifestarea a totalei dependențe a noastre de Domnul ci este perceput ca o piatră importantă la construirea pedestalului neprihănirii personale. Și atunci, fiind insuflați de mândrie, puterea Ispititorului crește, iar puterea Duhului în noi se diminuează. O, ce legitate simplă! O, dacă am înțelege-o! Domnul stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți. Să ne închipuim mândria ca un combustibil negru și urâcios care caută să picure, să se reverse mereu peste ființa noastră. Iar noi suntem între două mari puteri: puterea Duhului și puterea firii pământești. Ce face acest combustibil urâcios și negru când picură, se revarsă în ființa noastră? Aprinde focul și puterea firii pământești, o energizează, și îi mărește vitalitatea și puterea de lucru și de influență asupra noastră. De asemenea acest combustibil urâcios diminuează, stinge, îngreunează, împotmolește lucrarea Duhului. Să ne imaginăm că noi suntem între două motoare: motorul Duhului care merge pe benzină, și motorul firii care merge pe motorină. Mândria este motorină. Ea se revarsă în rezervoul firii alimentând-o și în rezervorul Duhului blocându-l. Și în trăirea noastră este o dinamică permanentă între cele două motoare. Și cu cât este mai puțină mândrie, cu atât puterea Duhului crește, și puterea firii scade. În noi este un permanent amestec de sine și de Hristos, de minciună și adevăr, de mândrie și smerenie. Dar cu cât domnește mai mult smerenia cu atât Duhul poate să pună stăpânire pe viața noastră, ne poate călăuzi mai mult, ne poate vorbi mai mult, ne poate motiva mai mult, ne poate întări mai mult....! Și dacă Duhul te călăuzește, te motivează și te întărește, cine poate să te oprească din drum? Poziția zero, de totală smerenie și depedență de Domnul e cea mai căutată de Duhul Sfânt. Căci e poziția unde este la El acasă, unde poate lucra nestingherit în noi, fără opreliștile eului, sinelui, fără piedicile mândriei, fără stropii de combustibil negru. De fapt aceasta este poziția care definește ce înseamnă A FI ÎN HRISTOS! De fapt, aceasta este poziția care definește ce înseamnă în mod autentic A CREDE ÎN HRISTOS! A crede în HRISTOS înseamnă a renunța la poziția eului-dumnezeu și a te așeza pe tine smerit lângă cruce. Acolo este locul, singurul loc, unde operează puterea lui Dumnezeu! Cu cât suntem mai constanți în acel loc, cu cât ne afundăm mai profund în acel loc, și cu cât acel loc pune stăpânire mai mult peste toate domeniile vieții noastre, cu atât credem mai mult în Hristos, și cu atât puterea Duhului poate opera mai mult în noi și prin noi! Acesta este taina unei vieți de biruință! Aceasta este taina vieții! Aceasta este taina de a fi în Hristos! Și în mod bizar noi fugim de acel punct zero, de acel punct al morții eului, căci credem că acolo este sfârșitul nostru. Dar de fapt acolo este **adevăratul început**. Cel care crede în Isus Hristos, crede în lumina revelației, atât adevărul despre sine cât și adevărul despre Hristos.

Nimic nu ne revelează mai bine cine suntem noi decât crucea lui Hristos. Cel care crede în Hristos crede:

- Că este un mare păcătos care merită iadul și că păcatul său este așa de grav încât singura soluție este moartea Fiului lui Dumnezeu în locul lui.
- Că nu are nici un merit înaintea lui Dumnezeu, și nimic bun cu care să poată cumpăra măcar în parte iertarea Creatorului.
- Că singura soluție pentru iertarea sa este crucea lui Hristos.
- Că deși nu are nici un merit și nu poate face nimic bun pentru îndepărtarea păcatului, jertfa lui Hristos este desăvârșită și completă și oferă o îndreptățire desăvârșită și completă.
- Că nimic bun nu locuiește în el și că nu are puterea să facă binele. Că este total neputincios în a împlini voia lui Dumnezeu.
- Că singura soluția pentru a trăi o viață sfântă este viața lui Hristos în el, care este un dar primit prin credință și pe baza iertării în Hristos.
- Că deși este total neputincios în a face voia lui Dumnezeu, viața lui Hristos este o resursă suficientă și completă pentru schimbarea și pentru a trăi o viață de biruință chiar pe acest pământ, chiar în firea pământească.

Nu poți crede în Hristos fără să crezi și adevărul despre sine. Să ne reamintim de Pavel înainte de convertire. Pavel era plin de sine și de mândrie. Pavel își contruise o neprihănire personală impresionantă, și el credea că este slujitorul lui Dumnezeu care face voia lui Dumnezeu. Știa Legea pe de rost și dorea să îplinească Legea lui Dumnezeu. Dar el făcea exact opusul. El lupta cu toată ființa lui împotriva lui Dumnezeu și a planurilor lui. Rătăcirea sa are la bază mândria sa. Rătăcirile religioase vin cel mai adesea pe fondul mândriei. Pavel credea că este cineva, și se vedea plin de merite. Disprețuia pe neamurile fără Dumnezeu și fără moralitate, și în poporul ales se vedea printre primii, printre fruntași. Performanțele și cunoștințele pe care le avea la vârsta sa erau speciale. Era printre primii de vârsta sa și unul din cei mai promițători tineri iudei. Provenea dintr-o familie bogată, și deținea și cetățenie romană. Pavel era tare bogat, bogat de sine, de meritele sale, de cunoștința sa, de neprihănirea sa. Râvna sa de a prigoni pe creștini chiar la Damasc ne vorbește puțin despre cine era Pavel. Pavel era un campion al mândriei și afirmării de sine, al autoîndumnezeirii. Adesea ne gândim că Pavel a trăit ca Evreu și a trăit curat ferindu-se de imoralitățile specifice păgânilor. El cunoștea Scripturile și trăia o viață morală. Spunem că a fost ferit de adâncimile păcatului, atunci când îl comparăm pe el cu un convertit dintre Neamuri care s-a adâncit în perversiuni sexuale, în hoții și crime. Dar să nu uităm că MÂNDRIA este păcatul cardinal. Pavel era un campion al MÂNDRIEI. El s-a ferit de anumite rele, dar a îmbrăcat o altă formă a răului, și poate cea mai periculoasă formă a răului. Și a ajuns să comită și el crime, și să omoare pe copiii lui Dumnezeu în Numele lui

Dumnezeu. Și să ne gândim ce s-a întâmplat cu acest Pavel când a primit revelația de pe drumul Damascului. Într-o singură secundă tot ce credea despre sine s-a dovedit a fi fals. Să crezi că ești cineva care face voia lui Dumnezeu și în următoare secundă să afli că ești un nimeni care face voia diavolului, este un șoc teribil pentru eu și pentru imaginea de sine. Ce șoc a suferit, Pavel! Ce sentimente de vinovăție, ce regrete, ce remușcări, ce întrebări de genul: cum a fost posibil să stau cu Legea de mic în mâini și să ajung slujitorul diavolului: Cum a fost posibil să mă feresc de mic de rău, și să fiu atât de departe de Dumnezeu? Pavel REALEMENTE A MURIT pe drumul Damascului. A fost o zdrobire cumplită a eului său. Toată cunoștința sa, toate meritele sale, toată puterea sa, a fost făcută una cu țărâna în momentul întâlnirii cu Hristos. Pavel a murit. Și de acolo din moarte a privit către Hristos, către ceea ce Hristos a făcut și va face pentru El, și și-a pus toată încrederea în acest Hristos care a murit și a înviat pentru el, și astfel Pavel a înviat.

A crește în credința în Hristos înseamnă a crește în credința că El e totul, și tu nimic, că El și nu tu faci TOTUL atât cu privirea la iertarea ta cât și cu privire la schimbarea ta și existența ta în lume. Aceasta înseamnă ca El să crească și tu să scazi. Și această creștere este un proces care are la bază cunoaștere prin revelație divină mediată de Scripturi și de experiențe concrete. Iar adesea aceste experiențe sunt încercări mari care sunt menite să ne curețe de încrederea idolatră și instinctivă în meritele noastre, discernământul nostru și puterea noastră. Fără astfel de experiențe dureroase curățirea de sine nu e posibilă. Pentru Pavel însuși momentul convertirii a fost o zdrobire a teribilă a eului. Dar la fiecare credincios povestea e diferită. Unii trec prin experiențe teribile de zdrobire a eului după convertire. Și cu siguranță că sunt diferite etape. Și că procesul continuă până la capăt.

Revenim la Pavel. Pavel era un campion al mândriei. Și după convertire a rămas în firea pământească. Iar ce a fost cultivat în firea pământească ne va urmări. Și acum acest fost campion al mândriei a primit cea mai aleasă slujbă din toată istoria și cele mai minunate revelații primite de vreun om vreodată. Dar vestea bună este că Pavel a primit și resurse suficiente pentru a învinge mândria; el a învins mândria și a învins-o până la capăt. Deci se poate! Se poate lupta cu cel mai subtil și pervers și ascuns păcat! Există resurse! Și în comentariul pe 2 Corinteni am tot enumerat resursele oferite de Duhul Sfânt pentru a ne ține smeriți în pofida performanțelor spirituale din viața noastră.

În acest pasaj Duhul ne descoperă o nouă resursă: țepușul din carne. Cât de cumplită trebuie să fie ispita mândriei dacă pentru a lupta cu ea, Pavel avea nevoie alături de toate celelalte resurse primite și de UN ȚEPUȘ ÎN CARNE. Să ne amintim de resursele cu care opera Pavel:

- Trecutul său înainte de convertire îi arăta clar că nu are nici un merit și nici vreo putere să facă voia lui Dumnezeu, și că Domnul l-a ales pentru așa a vrut El și nu pentru că Pavel avea vreun merit sau ceva special. A fost o alegere absolut suverană a Creatorului. Ba mai mult. Domnul l-a ales pe cel mai lipsit de merite pentru această slujbă.

- Momentul convertirii, îi arăta clar că TOTUL a pornit de la Domnul și nu de la el, căci nu el l-a căutat pe Domnul, ci Domnul pe el. Și revelația a primit-o fără să o ceară, și a primit-o exact în momentul în care prigonea Biserica.
- Revelațiile primite erau o resursă minunată. Căci Pavel a cunoscut prin revelație pe Domnul. El a văzut slava Domnului. Și a văzut măreția Domnului (care îl ajuta să își vadă nimicnicia sa), și a văzut sfințenia Domnului (care îl ajuta să își vadă păcătoșenia sa), și a văzut puterea Domnului (care îl ajuta să vadă totala sa dependență de Domnul).
- Pavel a avut și revelația crucii lui Hristos, care îi arăta cu claritate că totul este doar datorită meritelor lui Hristos.
- Pavel a cunoscut prin revelație taina vieții lui Hristos care crește în noi. El vedea cu claritate că tot ce face bun el, de fapt Hristos îl face prin el.
- Pavel trăia o viață de încercări, de suferință și slăbiciune care avea rolul să îi aducă aminte cine este el și cât de slab este și cât de dependent este de Domnul. Pavel era închis în suferință și slăbiciune. Și atunci când îți simți propria slăbiciune, e mai ușor să vezi și să accepți adevărul despre sine și să ții departe mândria. Și Pavel înțelesese acest proces și se folosea de slăbiciune pentru a se ține pe sine smerit, în punctul zero, în acel GROUND ZERO spiritual.
- Pavel a primit revelația războiului spiritual, și a puterii vrăjmașului care coitalizează perfect cu firea noastră pământească. Și știa că vrăjmașul e mai puternic decât el și că îl poate distruge în orice clipă.
- Și Pavel avea o viață constantă de părtășie cu Domnul, de rugăciune și meditație, și de aducere aminte în care să păstreze **VII** toate aceste adevăruri. Și Pavel lua fiecare zi în parte cu toată seriozitatea și în lumina acestor adevăruri.
- Și Pavel înțelesese prin revelație pericolul mândriei. Știa că acesta este cel mai mare dușman al său și că îl asaltează clipă de clipă și vrea să îl smulgă din GROUND ZERO. Deci se lupta conștient în fiecare zi cu păcatul mândriei. Și îi cunoștea toate formele și toate subtilitățile.
- Și Pavel avea EUL zdrobit atât prin revelație cât și prin mulți ani de suferințe și umilințe.

Și cu TOATE ACESTE, Domnul consideră că Pavel mai are nevoie de ceva: de un ȚEPUȘ ÎN CARNE, pentru a putea învinge ispita mândriei. Mă sperie acest lucru. Și mă gândesc dacă este adevărata afirmația:

- Dacă Pavel a avut nevoie de un țepuș, oare noi nu avem cu mult mai mult?

Vom analiza această afirmație. Pavel a primit prin revelație aceste resurse. Dar Pavel a primit și cea mai înaltă slujbă din istorie și cele mai mari descoperiri. Resursele sunt pe măsura chemării. Iar ispita mândriei este și ea pe măsura chemării. Cu cât chemarea e mai înaltă, cu atât ispita mândriei este mai mare! Și atunci și măsurile luate de Domnul pentru a o preveni trebuie să fie mai mari. Deci este o diferență între noi și Pavel. Totul a pornit de la descoperirile pe care le-a primit el:

- Și ca să nu mă umflu de mândrie DIN PRICINA STRĂLUCIRII ACESTOR DESCOPERIRI, mi-a fost pus un țepuș în carne, un sol al Satanei, ca să mă pălmuiască și să mă împiedice să mă îngâmf.

Dar cu siguranță că principiul țepușului rămâne valabil și putem învăța de la el. Dar să analizăm țepușul lui Pavel. Ce era el? Cu ce îl ajuta mai mult decât celelalte contexte de presiune și slăbiciune din viața sa? Am înțeles modalitatea prin care Domnul ne ajută să rămânem smeriți: creează contexte de presiune în viața noastră ca noi SĂ SIMȚIM INTENS propriile slăbiciuni. Și CÂND TE VEZI SLAB, e mai greu să te mândrești. Terenul favorit al mândriei este atunci când ne merge bine, când ne simțim bine, când avem succese, când suferința și slăbiciunea este departe de noi. Viața de bine, pace și succes la care noi visăm atât de mult este din punct de vedere spiritual SINUCIDERE curată. Scriptura ne arată că NOI NU PUEM pe termen lung gestionarea starea de bine și de succes. În acest fâgaș mândria crește pe nesimțite și peste noapte devenim PUȚIN mai încrezători în noi, PUȚIN mai puțini dependenți de Domnul. Și e de ajuns. Deja ne-am îndepărtat de ground zero. Deja puterea lui Hristos a început să se diminueze în noi. Deja dăm putere vrăjmașului se ne pregătească o capcană la care să nu putem face față.

Acest țepuș era un țepuș în CARNE. În greacă este același termen folosit de Pavel în Romani 8 pentru firea pământească. Despre ce să fie vorba? Ne gândim la două variante. Ar putea fi o boală de natură psihică sau fizică, o infirmitate în trup, în funcționarea organismului său. Sau ar putea fi vorba de o ispită intensă din firea pământească, adică la un anumit capitol al sfințirii (și poate fi oricare) să îi fie îngăduit celui rău să îl ispitească pe Pavel peste măsură de mult, mai mult decât manifestarea normală a acestei ispite la ceilalți oameni. Deci ar putea fi:

- O boală, infirmitate de natură fizică (de exemplu problema văzului cum mulți interpretează țepușul lui Pavel. Sunt mai mulți exegeți care susțin că Pavel avea o problemă cu văzul, avea probleme de vedere, și că aceste probleme ar fi fost o moștenire a revelației primite pe drumul Damascului. De asemenea, această problemă de văz îl făcea pe Pavel să nu fie atractiv din punct de vedere uman, ba chiar să trezească o anumită repulsie în auditoriu (vezi Gal.4:14 - *Și n-ați arătat dispreț, nici dezgust față de ceea ce era o ispită pentru voi în trupul meu; dimpotrivă m-ați primit ca pe un înger al lui Dumnezeu, ca pe Hristos Însuși.*)
- O boală de natură psihică (de exemplu o depresie ciclică, sau o fobie etc.)
- O ispită foarte intensă la un anumit capitol care se activa ciclic în viața lui (de exemplu activarea de către cel rău a sentimentului intens de vinovăție față de faptul că a participat la omorârea copiilor lui Dumnezeu).

Cred că e bine că Pavel nu ne spune care e țepușul, tocmai pentru a fi deschiși la mai multe posibilități. Pavel precizează că țepușul este un sol al Satanei. Și el nu spune că țepușul a fost pus de Dumnezeu. El spune: mi-a fost pus un țepuș. Deși, Domnul a îngăduit punerea țepușului, țepușul este un sol al Satanei. Acest lucru ne-ar face să credem că mai degrabă varianta 3 (cea cu ispita) este interpretarea corectă. Dar nu este neapărat așa. Ne aducem aminte de Iov. În cartea Iov se precizează că Satana a fost cel care l-a lovit pe Iov cu o boală grea. Cu alte cuvinte, și o boală fizică poate fi un sol al Satanei. Iar termenul de carne se poate referi și la trup și la firea pământească, și oricum este o legătură strânsă între trup și firea pământească.

Faptul că țepușul este un sol al Satanei, ne arată că prin țepuș Satana urmărește ceva, iar Domnul altceva. Cu siguranță că scopul Satanei nu era ca să îl țină pe Pavel smerit. Scopul Satanei era altul. În alte traduceri Pavel spune că solul Satanei i-a fost pus ca să îl TORTUREZE. Deci era ceva foarte greu pentru Pavel. Și prin această tortură Satana încerca să îl descurajeze, să îi taie elanul., să îl facă să cârtească, să îi diminueze sănătatea și puterea de slujire (căci avem nevoie de sănătate ca să putem sluji), să îl defocalizeze de la lucrare, să îl întoarcă spre sine și să îl facă să trăiască mai puțin pentru alții. Dar țepușul avea și un alt scop, scopul lui Dumnezeu. Și scopul lui Dumnezeu era să îl țină pe Pavel în ground zero, să îl țină total smerit lângă cruce. Același țepuș putea fi distructiv sau constructiv pentru credința lui Pavel. Secretul era **nu** în țepuș ci în raportarea lui Pavel la țepuș. Secretul era în raportarea lui Pavel la slăbiciune. Pavel nu vedea în slăbiciune ceva de dorit. De aceea s-a și rugat pentru îndepărtarea țepușului. Dar nu se lua la trântă cu slăbiciunea. Ci lăsa slăbiciunea să îl conducă mereu și mereu spre același ground zero. Într-adevăr putem face o paralelă între căderea celor două turnuri gemene și lupta spirituală. Dar este doar o paralelă, doar o metaforă. Ce s-a întâmplat acolo este regretabil. Dar ca imagine aș putea spune că cele două turnuri ar putea fi un simbol al mândriei umane. Pe un turn scrie: EU MERIT!, iar pe celălalt: EU POT! Dar în mai puțin de oră ambele turnuri cad la pământ, sunt zdrobite. Eu merit! Este zdrobit. Eu pot! este zdrobit. Și după aceea, omul care a înțeles lecția, nu mai vrea să zidească alte turnuri în locul lor. Ci pe locul lor nu zidește nimic. Rămân niște fântâni care coboară ÎN JOS. ÎN SUS nu se mai zidește nimic. OMUL rămâne la nivelul zero, la altitudine zero. Nu mai zidește nimic în sus. Poate doar în jos. Drmul spre slavă, spre scaunul de domnie al Domnului, în mod bizar nu este urcând în sus, ci coborând în jos. Cu cât omul alege să coboare, cu atât Domnul este dispus să îl înalțe. Omul nu mai caută să facă un turn care să atingă cerul. Omul rămâne în ground zero. Țepușul avea rolul să îl conducă pe Pavel spre același ground zero, spre locul în care să se vadă slab și neputincios.

Și țepușul era ceva în el însuși, în trup. Prigonirile, defărimările erau din afară și cu siguranță că rezonau cu slăbiciunile dinlăuntrul lui Pavel. Dar sursa era din afară. Dar țepușul era o sursă a slăbiciunii DIN INTERIOR. Slăbiciunea era astfel mai vizibilă. Ne aducem aminte și de Iov. Satana știa bine când a spus: **piele pentru piele!** Pe om îl doare cel mai mult când te atingi de trupul lui. Iar trupul lui ține de el, de propria sa identitate. Și tocmai de aceea, starea SA de slăbiciune se vede MAI BINE. Iată de ce alături de presiunile din afară, Domnul îngăduie și o presiune dinlăuntru, un țepuș în carne. Și probabil acest țepuș era activat ciclic. Și când Domnul

vedea tendința lui Pavel de a se ridica puțin în picioare lângă cruce, Domnul activa țepușul care îl ținea pe Pavel în ground zero. Și după o predică reușită sau după o perioadă de succes în misiune, Domnul activa preventiv țepușul. Domnul nu îi dădea lui Pavel acea perioadă de răgaz, în care Pavel să privească în urmă spre toată lucrarea sa și să spună: măi dar ce grozav sunt totuși! Domnul știa că o asemenea clipă de nebunie ar putea fi fatală pentru Pavel. Căci Pavel era în linia întâi a războiului spiritual, acolo unde războiul e fără milă, și orice clipă de neveghere se plătește SCUMP. Războiul din jurul lui Pavel era cumplit. Mai presus de toate, Pavel trebuia să rămână smerit.

Și Pavel și-a avut propria sa luptă cu Domnul în ce privește țepușul. Deși avea descoperiri dumnezeiești, totuși nu a înțeles de la început foarte bine rolul țepușului. Și s-a rugat de trei ori. Și aici observăm lucruri superbe. Chiar dacă era apostol Pavel nu știa totul din planurile lui Dumnezeu și nici nu putea face totul. El a vindecat pe alții, dar nu se putea vindeca pe sine. Pavel nu primise un cec în alb cu minuni și vindecări pe de o parte, iar pe de altă parte nu știa tot din planul lui Dumnezeu față de viața lui. Pavel trăia și el prin credință și se avânta în luptă fără să știe exact ce urmează. Pavel trăia în totală supunere față de Domnul și nu putea face o minune sau vindecare decât cu voia Domnului, al cărui răspuns putea fi adesea: NU!

Pavel nu a făcut o obsesie din țepuș. S-a rugat o dată. A primit răspuns negativ. și și-a văzut de slujire o vreme. El știa că Domnul nu este dator să îl vindece, și nici nu a promis vindecare fizică tuturor credincioșilor. Ba dimpotrivă, vindecarea prin minune este mai degrabă o excepție decât o regulă. Căci în lumina cărții 2 Corinteni Dumnezeu ne închide mereu și mereu în slăbiciune. El își focalizează lupta în rugăciune pentru zidirea casei Domnului, iar propriile sale nevoi le lasă în mâna Domnului.

Pavel după o vreme însă revine la Domnul cu problema țepușului. Înseamnă că era o problemă gravă. Tortura era serioasă. Și Pavel se gândea că ar fi mai eficient în lucrare FĂRĂ țepuș. Poate acum învățase lecția smereniei, și putea rămâne smerit fără țepuș. Și e adevărat că pentru slujire avem nevoie și de sănătate. Am avut recent o indigestie. Dacă viața mea ar fi o indigestie continuă, nu aș putea studia, nu aș putea mijloci pentru frați, nu aș putea vesti Evanghelia. Sănătatea și starea de bine își are rolul ei alături de starea de slăbiciune. Trebuie să fie UN ECHILIBRU între cele două. Și Pavel oricum avea slăbiciune din partea prigonirilor și nevoilor. Deci Pavel nu vroia să alunge slăbiciunile din viața lui, dar considera că e suficientă cea din afară și că s-ar putea lipsi de țepuș. Și Pavel știa că Domnul se poate răzgândi. Că Domnul poate fi convins, cum un fiu și convinge tatăl iubitor. Și știa că măsurile luate de Domnul pentru viața noastră sunt adesea temporare. Dacă Domnul hotărăște un labirint, o încercare, o temniță pentru viața ta (să nu ai serviciu, să nu ai o casă, să nu ai o familie, să ai un șef dificil, să ai o boală etc). Nu înseamnă că acea hotărâre e pentru totdeauna. Adesea e doar o măsură temporară. Și după ce acel context își face lucrarea în zidirea chipului lui Hristos din noi, este îndepărtat și schimbat cu alt context, și tot așa. Și Pavel se roagă a doua oară. Dar răspunsul e același. Și Pavel acceptă voia lui Dumnezeu. acceptă că Domnul știe mai bine și vede mai bine înlăuntrul lui.

Dar după o vreme Pavel consideră că a învățat destul lecția slăbiciunii, și se roagă a treia oară. O lecție pe care Domnul ți-o predă prin țepuș zi de zi ani de zile, iar tu ești apostolul cu revelații primite și cu mintea înnoită de Duhul și smerită înaintea Domnului! De câți ani e nevoie să înveți această lecție! Și după mulți ani, Pavel se roagă a treia oară. Doamne, am învățat lecția! Dar răspunul Domnului e același: *Harul Meu îți este de ajuns, căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită*. Din punctul de vedere al Domnului predarea lecției continuă până la capăt. Domnul considera că Pavel e mai eficient cu țepuș decât fără țepuș. Putem doar să observăm cât de greu se învață această lecție, și cât de ușor se uită ea. Dacă aceste lucruri erau valabile cu privire la Pavel, cu cât mai valabile sunt cu privire la noi.

Harul Meu îți este de ajuns. Căci puterea Mea ÎN SLĂBICIUNE este făcută desăvârșită!

Ce taină se ascunde în aceste cuvinte. Harul Domnului este de ajuns. De ajuns pentru ce? De ajuns pentru ORICE, și în special pentru a trăi în ascultare de Domnul și pentru a sluji Biserica Sa. Căci aici erau preocupările apostolului. El dorea îndepărtarea țepușului nu pentru a avea o viață mai liniștită, ci pentru a putea sluji MAI MULT sau MAI BINE Biserica DOMNULUI, pentru a putea vesti MAI MULT și MAI REPEDE Cuvântul Domnului către Neamuri. Să ne închipuim că țepușul ar fi fost o durere îngrozitoare de ochi și de cap, și că o zi pe săptămână această durere se activa și Pavel stătea imobilizat la pat apoi avea nevoie de o zi să își revină. În acea zi nu putea predica, nu putea duce o luptă intensă de mijlocire, nu putea studia, nu putea sfătui pe frați. Stătea pur și simplu la pat gemând și înfruntând tortura satanei. Și Pavel se gândea: două zile pe săptămână îmi sunt furate de cel rău. Două zile în care aș mai putea sfătui, îmbărbăta, studia, predica, călători....Doamne, scoate-mi acest țepuș de dragul Bisericii tale. și Pavel avea o logică. Dar Domnul vedea că Pavel este MAI EFICIENT cu cele două zile pauză decât dacă ar fi slujit în mod direct biserica 7 zile din cele 7 ale săptămânii. De ce? Pentru că eficiența nu se calculează doar prin CANTITATEA slujirii. Și cantitatea contează. Și timpul investit în slujire contează. Pavel precizează acest lucru atât în 1 Cor.7:25-40 când sfătuiește pe tinerii necăsătoriți să nu se căsătorească în vremuri de strâmțorare (probabil economică în acea vreme), tocmai pentru a se putea implica mai mult în slujirea Bisericii. Același principiu îl găsim în Romani 15:15-21) când Pavel menționează în cât de multe regiuni a vestit cuvântul Domnului. Dar dacă acest MULT nu este însoțit de CALITATE, atunci e în zadar. Trebuie să fie un echilibru. Iar CALITATEA e dată de **viața lui Hristos care se revărsa în noi**. Iar ea se poate revărsa mai mult în slăbiciune. Căci în slăbiciune stăm mai ușor în ground zero, și în slăbiciune suntem mai departe de ispita mândriei și Domnul poate lucra mai mult prin noi fără să ni se distrugă prin mândrie măreția lucrării Sale prin noi. Cele două zile de slăbiciune ale lui Pavel erau de fapt secretul pentru puterea slujirii efective din celelalte 5 zile ale săptămânii.

Harul lui Dumnezeu ne este de ajuns pentru a ne întări credința, pentru a ne crește spiritual, pentru a ne purta de grijă, pentru a ne împlini, pentru a ne împuternici să zidim Casa Domnului. Harul este poate revărsa prin multe căi și mijloace, și prin multe contexte. Dar să nu

confundăm aceste mijloacele cu harul lui Dumnezeu. Pavel s-a deprins să trăiască și în belșug și în lipsă. El a îndrăznit să afirme: pot totul în Hristos care mă întărește. El nu era legat de un context anume sau de un mijloc anume. Indiferent de context, harul lui Dumnezeu îi era de ajuns. Chiar dacă avea un țepuș, o posibilă stare de boală în trup, harul Domnului îi era de-ajuns. Ce minunat este să vedem așa lucrurile, și să nu ne legăm cumva de un context anume, sau de un mijloc anume. Să ne ancorăm doar în Dumnezeu, care indiferent de context, ne va purta de grijă prin harul Său și ne va întări prin harul Său. Noi suntem din instinct vânători de contexte sau mijloace favorabile (dacă așa vea un serviciu stabil, dacă mi-aș putea plăti toate datoriile, dacă așa vea casa mea, dacă aș scăpa de insomnie, dacă aș fi căsătorit, dacă așa vea un copil, dacă frații mi-ar da mai multă atenție, dacă s-ar întoarce și prin mine oameni la Domnul, dacă și iar dacă...., atunci aș putea sluji cu adevărat și cu mai multă putere!). Harul Lui este de ajuns. De fapt, slujirea este DOAR prin harul Său. Dacă încercăm să slujim bazându-ne pe anumite contexte sau mijloace, puterea lui Hristos se diminuează în noi. Căci slujirea e posibilă DOAR prin harul Lui și acest har se revarsă când noi ne punem încrederea doar în Domnul. Și cu cât încrederea este DOAR în Domnul cu atât se poate revărsa mai multă PUTERE de SUS. De aceea harul e făcut desăvârșit în slăbiciune. Căci slăbiciunea ne ajută să coborâm în acel punct zero (ground zero) unde zdrobirea eului e totală și credința noastră se ancorează doar în Domnul pentru orice acțiune și clipă de clipă.

Când Pavel înțelege această legitate, el își schimbă perspectiva față slăbiciune. El nu mai fuge de slăbiciune, nu mai este ostil slăbiciunii, nu se mai ia la trântă cu ea, ci o îmbrățișează cu drag și o lasă să își facă lucrarea: să îl conducă, să îl readucă, să îl cufunde mai mult în același ground zero. Punct zero al dependenței totale de Domnul. Iată ce scrie el:

- DE ACEEA, (din pricina acestei legități tainice a harului făcut desăvârșit în slăbiciune, a puterii Domnului amplificată în noi când suntem în punctul zero), simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări pentru Hristos, căci când sunt slab, atunci sunt tare.

Observăm o legătură între acest pasaj și cel din 2 Cor.11:21-27 în care Pavel enumeră suferințele sale. Într-adevăr în 12:10 Pavel reia enumerarea acestor suferințe, dar acum le enumeră pe scurt și le așează într-o lumină nouă. Despre ce este vorba?

Viața lui Pavel era dedicată în întregime zidirii Casei Domnului, singurului proiect pe care Domnul îl are pe acest pământ. Într-adevăr în 1,2 Împărați am descoperit că tema unificatoare a Scripturii și elementul unificator al planului Domnului este zidirea Casei Domnului. Și Pavel trăia nu pentru sine ci pentru Casa Domnului (11:28-29). Și știm tot din 1,2 Împărați că oricine vrea să se dedice zidirii Casei Domnului va fi prigonit de cel rău. Și Pavel era prigonit din plin (11:23-27). Și prin toate aceste atacuri și prigoniri cel rău încerca să îl întineze, să îl descurajeze, să îl defocalizeze de la zidirea Casei Domnului. Dar Pavel stătea în picioare și nu se lăsa nici măcar defocalizat de la preocuparea sa pentru zidirea Casei Domnului. Toate aceste lovituri nu reușeau să îl abată de pe drumul slujirii. Dar în 12:10 el ne împărtășește o mare TAINĂ. Toate aceste lovituri ale vrăjmașului menite să îl descurajeze de la zidirea Bisericii, îl ajutau de fapt la zidirea Casei Domnului! Cum e posibil ca lovitura diavolului menită clar să te

descurajeze, să devină un ajutor în slujire? Foarte simplu, ne spune Pavel: toate aceste lovituri aduc slăbiciune în mine, și astfel mă cufundă, mă conduc, mă țin în același punct zero al dependenței totale de Domnul. În fața loviturilor diavolului sunt câteva posibile răspunsuri:

- Să fii lovit, întinat, defocalizat, descurajat de aceste lovituri și diavolul să își împlinească astfel scopul cu ele.
- Să nu te lași lovit, descurajat, întinat cu ele, dar să te lupți frontal cu ele, să te opui cu toată ființa stării de slăbiciune adusă de aceste lovituri, să te mobilizezi cu tot ce ai să înfrunți slăbiciunile.
- Să nu te lași lovit, să continui lupta dar fără a înfrunța frontal slăbiciunile, ci lăsând slăbiciune să te afunde în ground zero și de acolo să chemi prin credința avraamică puterea lui Dumnezeu.

Pavel opera cu al treilea răspuns. De fapt, loviturile diavolului erau cele care îl ajutau să rămână în punctul zero și să trăiască mereu și mereu o minunată taină: *căci când slab atunci sunt tare*.

Am tot vorbit de slăbiciuni, de starea de slăbiciune. Se cuvin câteva lămuriri:

- Repetarea cuvântului slăbiciune, ne arată că Pavel nu erau un supraom. El experimenta slăbiciunea ca orice om, adică experimenta teamă, nesiguranță, durere, oboseală, descurajare etc. El nu stătea în mijlocul mării iar în sufletul său erau doar sentimente de pace și bucurie. El nu era într-un turn de fildeș spiritual unde loviturile celui rău nu îl atingeau mai deloc. El resimțea slăbiciune ca fiecare din noi.
- Mare atenție însă la ce NU este starea de slăbiciune de care vorbește Pavel. În 12:12, el spune CLAR: el simte plăcere în slăbiciuni PENTRU HRISTOS. Cu alte cuvinte, slăbiciunile de care vorbește el sunt slăbiciunile care izvorăsc din prigonile și necazurile de care are parte un copil al lui Dumnezeu DIN PRICINA lui Hristos, de slăbiciunile care izvorăsc de loviturile vrăjmașului date unui slujitor activ al Casei Domnului, care lucrează constant pentru zidirea mărețului Templu. Și aceste slăbiciuni izvorăsc din diversele atacuri ale celui rău care nu trebuie reduse- așa cum am inistat deja în comentariu – la prigoana directă din partea omenilor. Orice tip de ISPITĂ adusă de cel rău în viața noastră este o formă de prigonire a celui neprihănit.
- Atenție deci căci sunt și alte stări de slăbiciune. Da, sunt stări de slăbiciune cauzate de faptul că am neglijat hrana spirituală (nu am mâncat constant din Cuvânt și din părășia frățescă), din pricina dualității noastre (nu suntem sinceri și constanți în slujirea lui Hristos), sau din pricina comiterii unor păcate. Da, de fapt toate cele trei aspecte menționate mai sus vorbesc despre o stare păcătoasă. Păcatul aduce slăbiciune, dar o slăbiciune spirituală, de nedorit, și diferită de slăbiciunea pentru Hristos de care ne vorbește Pavel. Păcatul ne întoarce spre noi înșine, întristează Duhul, diminuează puterea Duhului în noi, face necesară o perioadă de vindecare, de convalescență chiar după pocăință. E adevărat că pocăința după o cădere ne

reconduce spre punctul zero, așa cum a fost cu Petru. Dar căderea aduce și slăbiciune spirituală, și dă putere glasului lui Rabșache și glasului batjocoritorului. De aceea, căderea sau de fapt pocăința de după cădere e ultima modalitate prin care cineva ar trebui readus în punctul zero. Ideea este să nu părăsim punctul zero, să nu fugim de acolo, ci să ne cufundăm tot mai mult, și să lăsăm slăbiciunile aduse de prigonirile celui rău să ne reamintească cât de slabi suntem, cât de neputincioși suntem și cât de dependenți suntem de Dumnezeu în toate lucrurile.

- De asemenea, starea de slăbiciune chiar după voia lui Hristos devine benefică DOAR dacă știm ce să facem cu ea. Dacă o înfruntăm frontal, tot e bine căci ne luptăm cu ea. Mai indicata e tehnica de JUDO spiritual folosită de Pavel. În judo nu te opui forței adversarului ci te folosești de ea, o reconvertești în folosul tău și în defavoarea lui. Dar taina *căci când sunt slab, atunci sunt tare* se aplică doar dacă răspunzi cu credință în acea situație. Starea de slăbiciune te poate conduce spre disperare și necredință și compromis și cădere. Deci mare atenție CE FACI în starea de slăbiciune. Slăbiciunea devine benefică dacă e pentru Hristos, dacă e în urma prigonirilor celui rău și dacă răspundem cu credință în Dumnezeu. Pavel era tare în slăbiciune nu pentru că era în punctul zero ci pentru că din punctul zero se ancora în Hristos, pentru că ÎN POFIDA stării de slăbiciune credea în biruința pe care Hristos o poate aduce în el.
- Și Pavel vorbește despre O PUTERE NEMAIPOMENITĂ care venea de la Dumnezeu și care lucra permanent în El (2 Cor.4:7), Pavel vorbește despre nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Hristos prin faptul că L-a înviat din morți, și care este activă în noi credincioșii (Ef.1:23), și despre lucrarea puterii tăriei Lui, care lucrează cu tărie în el (Col.1:29). Și întrebăm și noi ca Ghedeon:
  - Rogu-te Domnul meu, dacă Domnul este cu noi, pentru ce ni s-au întâmplat toate aceste lucruri? Și unde sunt toate minunile acelea pe care ni le istorisesc părinții noștri când spun: nu ne-a scos oare Domnul din Egipt?
  - și ca Elisei: Unde este acum Domnul, Dumnezeu lui Ilie? (2 Împ.2:14)
  - și: Unde este puterea nemărginită de care vorbea Pavel? Acea putere care îl ținea într-o viață de ascultare de Hristos, care deschide porți pentru Cuvânt, care revărsa cu putere prin el mireasma lui Hristos, care proclama cu îndrăzneală o Evanghelie curată și care întorcea mulți oameni la Domnul?
- Cuvântul lui Dumnezeu nu minte. Cuvântul este adevărat și el s-a demonstrat pe sine în viața lui Pavel. Promisiunea puterii învierii în noi mai este valabilă. Problema e la noi, e la vas. E că suntem duali, nesinceri și trăim în păcat. Este că suntem mândri, e că nu ne cufundăm și nu rămânem în ground zero. E că punctul zero e mai degrabă o excepție decât o normalitate în viața noastră. E că noi suntem încă bogați, plini de noi înșine, de merite, de drepturi, de dorințe, de planuri și vise personale, de EU ȘTIU etc. și toate acestea împiedică puterea

Duhului în noi, diminuează enorm puterea Duhului în noi. Dar Pavel este un exemplu viu de ce poate face această putere cu o lume întunecată, dacă măcar un om ajunge, se cufundă și rămâne în ground zero!

Aș vrea să insisnt că punctul zero nu este un detaliu, sau un aspect din trăirea creștină, din lupta spirituală. Sunt anumite elemente care sunt fațete ale unui ansamblu. Și tendința noastră este că atunci când le descoperim să le accentuăm prea mult, măcar o vreme. E vorba de mirajul noutății. De exemplu rugăciunea. Descoperim puterea rugăciunii, și vedem în rugăciune cheia. Apoi unitatea. Descoperim unitatea și vedem acolo cheia trezirii! și apoi aprofundarea Cuvântului, și evanghelizarea, și raportarea la bunurile materiale, și părtășia frățească în biserici de casă...Toate aceste sunt foarte importante, dar sunt fațete ale unui ansamblu. Ele trebuie luate ÎMPREUNĂ și în mod echilibrat fără a accentua prea mult pe o fațetă, pe o armă spirituală, pe un elemet din armătura spirituală, în detrimentul celorlalte. Ground zero este și el o fațetă foarte importantă. Și dacă un adevăr este important, el este revelat în întreaga Scriptură. Dacă el este susținut doar în câteva pasaje, atunci ceva nu este în ordine. Dar dacă el trasează un fir roșu în întreaga Scriptură chiar merită atenția noastră. Și ca să îi calibrăm bine importanța trebuie să îl așezăm în lumina ansamblului Scripturii. Doar ansamblul Scripturii și trăirii cu Dumnezeu te conduce către echilibru și nu te lasă să supralicitezi fațete ale luptei spirituale. Și acum mă gândesc la ground zero. Cu siguranță că sunt sub mirajul noutății. Dar vreau să îl înțeleg în lumina ansamblului Scripturii. Cât de important este el? Cu siguranță el trebuie așezat alături de celelalte arme spirituale. Dar unde să așezăm această învățătură în ansamblu? Unde să o așezăm în armătură: Unde să o așezăm pe harta luptei spirituale? Tot studiul pe 2 Corinteni îmi sugerează că acesta este un element central, inima ansamblului. De ce?

- Observăm că la Pavel era un element CONSTANT și CENTRAL în lupta spirituală. Ground zero ne definește taina activării puterii lui Dumnezeu în Pavel. Și Pavel era nimic, și Dumnezue totul. Cum anume se declanșa în Pavel această puetere nemaipomenită? Punctul zero ne conduce către răspuns. Și Pavel este un model desăvârșit pentru toți credincioșii. Dacă la el era central, la noi este central.
- De asemenea observăm că toate celelalte elemente din armătură, din lupta spirtuală, menționate mai sus (cuvânt, rugăciune, sfințire, dragoste, unitate, proclamarea Cuvântului etc) au semnificație DOAR dacă sunt făcute PRIN DUHUL, și de fapt, pot fi făcute cu adevărat doar de Hristos care locuiește în noi. Taina punctului zero ne descoperă CUM se activează puterea Duhului în noi în orice domeniu și în toate domeniile luptei spirituale. Ground zero este zona în care Duhul se activează pentru a ne sfinți, pentru a ne da pasiune să mijlocim, pentru a ne da lumină în Cuvânt, pentru ne da unitate, pentru a ne deschide porți pentru Cuvânt, pentru a întoarce oameni la Domnul. Și, repet, starea de ground zero nu înseamnă doar o stare de slăbiciune, de zdrobire a eului, ci o stare de totală dezgolire de sine (*ferice de cei săraci în duh!*) ÎNSOȚITĂ DE O DEPLINĂ ÎNCREDERE ÎN HRISTOS!
- Punctul zero creionează de fapt ce înseamnă a CREDE ÎN HRISTOS ISUS. și știm că totul e prin har, iar ceea ce activează harul e doar credința în Hristos. Credința în Hristos nu doar că

e necesară, nu doar că e suficientă, dar e și *exclusivă*, cu alte cuvinte, trebuie musai să te ancorezi DOAR ÎN HRISTOS ca El să lucreze în tine. Toată Scriptura vorbește despre taina credinței, iar Noul Testament înalță credința în Hristos ca elementul CENTRAL; FUNDAMENTAL al mântuirii omului. TOATE celelalte sunt ROADE ale acestei credinței. A vorbi deci despre credința în Hristos înseamnă a vorbi despre centru, despre inima Evangheliei, despre ceea ce dă viață și rost tuturor celorlalte elemente importante care gravitează în jurul centrului. Centrul obiectiv e Hristos. centrul subiectiv: e Hristos care lucrează în NOI. Punctul zero creionează centrul subiectiv al Evangheliei.

- Vom face o analiză a vaselor prin care a lucrat Domnul, și vom observa că punctul zero este cheia succesului fiecăruia. Căci ei au biruit nu prin ei înșiși ci prin puterea lui Dumnezeu. Marea întrebare rămâne: Cum s-a declanșat această putere a lui Dumnezeu în ei? Ground zero ne conduce către răspuns.
- În Noul Testament nu este o expresie mai des amintită decât: ÎN EL, sau ÎN HRISTOS, sau ÎN DUMNEZEU. De asemenea se repetă expresia PRIN EL; PRIN DUHUL; SAU PRIN HRISTOS. ÎN HRISTOS este dacă vreți cel mai repetat concept al NOULUI TESTAMENT. Punctul zero ne ajută să deslușim în mod practic ce înseamnă A FI ÎN HRISTOS.

Deci acum nu e doar mirajul noutății. Chiar vorbim de centrul ansamblului. De *Hristos în noi, nădejdea slavei!* Deci taina de care vorbim nu doar că străbate întreaga Scriptură calificându-se ASTFEL în rândul armelor esențiale ale luptei spirituale (ca cele amintite mai sus), dar pare a fi centrul, inima tuturor acestora. Să fim mai clari: De exemplu: vorbirea în limbi. Nu se califică ca un concept esențial al luptei spirituale sau al Evangheliei. Testul e simplu: este un concept care să strabată toată Scriptura, care să fie un fir roșu, care să fie abordat în mod direct de sute de pasaje, care să aibă un loc aparte în fiecare carte din Scriptură? Deduci că vorbirea în limbi e un detaliu, e unul din darurile spirituale. Dar dacă luăm proclamarea Cuvântului, aceste element străbate toate cărțile Bibliei și sunt sute și mii de pasaje care o readuc în discuție. Proclamarea Cuvântului trasează un fir roșu în Biblie. Dar nu e singurul, la fel trasează și rugăciune, și sfințirea, și unitatea, și părtășia frățească în comunitate, și altele. Și la fel și ground zero. Dar ground zero este totuși în centrul tuturor acelor elemente și acesta îl face să aibă o importanță mai mare.

Pavel spune: pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. Cu alte cuvinte, exista pericolul real ca puterea lui Hristos să se diminueze sau să îl părăsească. Și când ne gândim la ce presiuni era supus Pavel, și faptul că era în linia întâi a războiului spiritual, ne putem da seama ce cumplit ar fi fost ca puterea lui Hristos să se diminueze sau să îl părăsească. Pavel ar fi rămas tot în linia întâi a războiului spiritual, dar fără puterea lui Hristos. Și vrăjmașul l-ar fi lovit fără milă. Ne aducem aminte de David. De ce a îngăduit Domnul să fie prigonit de Saul peste 10 ani de zile și să fugă ca o potârnice din peșteră în peșteră? Peste 10 ani David a fugit să își scape viața și a suferit nedreptatea și ocara de a fi un proscris în poporul lui Dumnezeu. Dar toată această presiune a avut un rol precis: să îi zdrobească lui David încrederea în puterea lui și în

meritele sale și să învețe totala dependență de Domnul. Toți acești ani au avut ca și scop principal aducerea inimii lui David în ground zero, în matca Psalmului 131:

- Doamne, eu n-am o inimă îngîmfată, nici priviri trufașe, nu mă îndeletnicesc cu lucruri prea mari și prea înalte pentru mine. Dimpotrivă, sufletul îmi este liniștit și potolit, ca un copil înțercat, care stă lângă mamă-sa; da, sufletul meu este ca un copil înțercat. Pune-ți nădejdea în Domnul, Israele, de acum și până în veac!

Dar ce s-a întâmplat cu Bat-Șeba? Era David un obsedat sexual? Cu siguranță că nu. Dar David și-a permis să se relaxeze, să părăsească starea de ground zero. A neglijat lupta spirituală, dependența totală de Domnul, implicarea în bătăliile Domnului, și s-a relaxat, ca unul care controlează situația și își permite să se relaxeze. Și și-a ridicat capul din ground zero, din tranșeul harului. Și atunci vrăjmașul l-a lovit, și David a fost târât din păcat în păcat. Fără protecția lui Dumnezeu a fost o pradă atât de ușoară în mâinile dușmanului. Iar artileria care trăgea încontinuu spre David, Unsul Domnului, era cumplită. Și a fost cumplit pentru David să ridice capul. Oare ce s-ar fi întâmplat cu Pavel dacă și-ar fi ridicat capul? Avem de învățat. Cu cât creștem în Domnul, cu cât ne implicăm în războaiele Domnului, cu atât trebuie să fim ȘI MAI VIGILENȚI. Nu mai putem duce o viață normală, și nu ne mai putem permite momente de relaxare în lupta spirituală. Încrederea trebuie să rămână însă în Domnul și nu în vigilența noastră, în măsurile de precauție luate, în mijloacele prin care ne hrănim cu Domnul și ne arătam dependența de El (timpul de părtășie de exemplu). Încrederea trebuie să fie ancorată în Hristos și doar în Hristos, în mila și puterea Sa, în bunătatea și credincioșia Sa, în meritele sale și în tăria Sa.

Pavel se lasă ajutat de Domnul că să rămână smerit în punctul zero. El acceptă că singur nu poate. Secretul manifestării puterii lui Hristos în noi este cufundarea și rămânerea în ground zero. Dar nici măcar acest lucru nu îl putem face singuri. Îl putem face doar cu ajutorul lui Dumnezeu. Și Pavel se lasă ajutat de Domnul pentru a rămâne smerit înaintea lui. Și în acest proces pentru rămânerea în ground zero, el insistă de trei ori pe un lucru pe care el îl face pentru ca puterea lui Hristos să rămână în el, și anume: SE LAUDĂ CU SLĂBICIUNILE SALE. Să ne reamintim:

- Dacă e vorba să mă laud, mă voi lăuda NUMAI cu lucrurile privitoare la slăbiciunea mea. (11:30)
- Cu un astfel de om mă voi lăuda; dar întrucât mă privește pe mine însumi, nu mă voi lăuda DECÂT cu slăbiciunile mele.
- Și El mi-a zis: Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită. De aceea, mă voi lăuda MULT MAI BUCUROS cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine.

Deci Pavel se lăuda NUMAI cu slăbiciunile lui și se lăuda BUCUROS cu slăbiciunile lui pentru ca puterea lui Hristos să rămână în el. Și ce înțelegea Pavel prin slăbiciuni? Explică în

v.10: *De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări pentru Hristos.*

Și ne dăm seama că lista din 11:23-27 este de fapt LISTA slăbiciunilor sale. Într-adevăr, în acea vreme, martirajul era ceva nou. Astăzi, cel puțin în lumea creștină, în context creștin, martirajul este la loc de cinste. Ideea de a muri, suferi pentru o cauză este onorant. Dar în context iudaic, cel neprihănit era protejat de Domnul. Și cel ce suferea era părăsit de Domnul. Și cu siguranță apostolii mincinoși nu se lăudau cu suferințele lor pentru Hristos. Pe de o parte lipseau, pe de altă parte era rușinos să te lauzi cu așa ceva. Într-adevăr, crucea era ceva rușinos, actul crucificării rezona în mintea oamenilor cum rezonază astăzi spânzurătoarea sau scaunul electric. A te lăuda cu crucea în acea vreme era la fel de straniu cum ar fi astăzi să te lauzi cu spânzurătoarea și ea să fie simbolul vieții tale. Deci Pavel se lăuda cu lucruri rușinoase pentru acea vreme. Dar mai mult decât atât el nu înșira aceste suferințe pentru a evidenția cât de tare este el care le face față, ci pentru a evidenția cât de slab se simte în acele contexte. Cu alte cuvinte el înșira toate aceste neazuri INSISTÂND pe slăbiciunea pe care o trezesc în el. Și totuși stătea în picioare! Și asta ridică o mare întrebare corintenilor: Pavele dacă tu nu ești un supraom, dacă nu voința și capacitățile emoționale te țin tare, dacă te simți slab și plin de frică în fața acestor prigoniri, cum explici că stai în picioare și te avânți cu entuziasm în vestirea Evangheliei? Și Pavel avea un singur răspuns: doar Hristos, doar o putere nemaipomenită și nemeritată care vine de la Dumnezeu. Eu sunt slab dar Hristos e tare, ba mai mult, când eu sunt slab, El este mai tare! Și Pavel se lăuda așa în primul rând înaintea propriei conștiințe, și apoi înaintea oamenilor și de ce nu și înaintea lumilor spirituale. Deci se lăuda așa mai întâi în fața propriei conștiințe. Ce spunea el despre sine conta enorm. Atâta timp cât se vedea mic în ochii săi, puterea lui Hristos creștea în El. Deci conta enorm ca Pavel să fie onest cu sine și să își așeze înaintea propriei conștiințe propriile slăbiciuni.

Dar nu era de ajuns. Pavel făcea același lucru și înaintea celorlalți. Nu era suficient să se laude așa în fața propriei conștiințe. Trebuia să facă același lucru înaintea oamenilor, și în special înaintea fraților. El era preocupat ca nici el însuși dar nici CEILALȚI să nu aibă o părere mai înaltă despre sine. Deci e nevoie să fii atent și ce transmiți celorlalți. Căci chiar dacă tu vezi clar că ești un nimic, e important să îi ajuți și pe ceilalți să vadă acest lucru. Căci altfel, ei vor își vor crea un model fals de slujire, ei vor fi înclinați să te idolatrizeze pe tine și nu să Îl slăvească pe Domnul, ei vor cultiva în minte mitul supraomului și vor căuta în ei înșiși puterea de a atinge performanțele atinse în tine de puterea lui Dumnezeu. Dacă oamenii din jur nu înțeleg clar CÂT DE SLAB ești tu, deși ești slujitor al lui Dumnezeu, îi ții departe de RESURSA cheie a transformării lor. Prin performanțele tale le arăți UNDE trebuie să ajungă, însă nu îi înveți ȘI CALEA într-acolo. Și dacă faci acest lucru, nu doar că îi îndepărtezi de puterea lui Hristos dar puterea lui Hristos te va părăsi și pe tine. De ce?

- Căci dacă arăți spre tine și nu spre Hristos înseamnă deja părăsirea lui ground zero.
- Căci chiar dacă tu știi că ești un nimeni, aprecierile idolatre ale celorlalți (stimulate de tăcerea ta, sau de lipsa de preocupare ca ei să vadă în tine slăbiciunile tale), te vor împinge să crești în ochii tăi.

- Chiar dacă tu știi că ești un nimeni, și chiar dacă în inima ta respingi aprecierile idolatre ale semenilor, tăcerea ta cu privire la slăbiciunile tale și lipsa ta de preocupare ca ei să vadă în tine slăbiciunea, pentru ca astfel să poată deosebi cu claritate puterea lui Dumnezeu), va cultiva INDIRECT în Biserica lui Hristos un model fals de creștere spirituală, de erou spiritual, model care îi va ține pe frați departe de taina lui ground zero. Iar Hristos nu poate valida un astfel de MODEL. Și de aceea, puterea Lui nu va putea rămâne în tine.

Deci ce îți spui ție însuși despre tine, este la fel de important ca ce spui altora despre tine. Iar soluția nu este TĂCEREA. Poți evita să vorbești despre tine, despre biruințele din viața ta, tocmai ca lumea să nu te idolatrizeze. Dar tăcerea nu e o soluție. Lumea oricum va vedea puterea lui Hristos în tine, dar nu o va deosebi cu claritate ca fiind a lui Hristos. Și instictiv își vor crea pornind de la tine un model fals de slujire. Oamenii vor avea mereu tendința să privească spre ceea ce se vede. Dacă încheiem studiul pe 2 Corinteni cu gândul: ce grozav era Pavel! Nu am înțeles nimic. Pavel era un nimic, un om slab și bolnav ca și noi. Dar s-a lăsat prin credință transformat de harul lui Dumnezeu. Hristos era totul în El. Și harul strălucește cu atât mai mult cu cât Pavel a fost un lut atât de împotrivor harului. Soluția este deci să spargi TĂCEREA și să vorbești. Despre ce? Despre slăbiciunile tale, și NUMAI despre slăbiciunile tale, și să o faci BUCUROS. Să le spui oamenilor că te simi slab și fricos când intri într-o nouă cetate, înaintea unei predici, în fața defăimărilor și amenințărilor vrăjmașului. Apostolii mincinoși promovau un model fals de slujitor al lui Dumnezeu și un model fals de credincios. Doar prin faptul că ei se complăceau în a se lăuda, în a denigra pe alții, în a se compara cu alții, DOAR prin acest lucru ei se abăteau de la Evanghelie, vesteau o altă Evanghelie, vesteau un alt Isus. Chiar dacă nu formulau o învățătură eretică. Ei loveau în inima Evangheliei, căci loveau în centralitatea lui Hristos. Evaghelia înseamnă DOAR prin Hristos. Când ne abatem de la acest DOAR prin Hristos, ne abatem de la Evanghelie. Și Pavel nu cade în capcana să intre în competiție firească cu acești apostoli mincinoși. Căci chiar dacă apărându-se închidea gura defăimărilor, problema rămânea în inima corintenilor. De la „ce grozavi sunt acești apostoli!”, corinteni ar fi fost comutați pe afirmația: „nu, ci , de fapt, ce grozav este Pavel!” Dar Pavel nu vrea acest lucru. Pavel vrea să îi scoată din această paradigmă și să spună : Doar Hristos e grozav! Doar Hristos este eroul! Și Pavel e vrednic de crezare pentru că, măcar că nu este nimic, Hristos lucrează prin el.

Pavel înțelese această legitate. Și de aceea în mod constant se lăuda cu slăbiciunile lui. Când vorbim despre noi, ne lăudăm cu ce avem mai de preț. Lucrul pe care Pavel îl avea cel mai de preț era SLĂBICIUNEA. Și când vorbea despre el (despre el în sine, și nu despre el transformat de Hristos) se lăuda cu slăbiciunea. Căci acea slăbiciunea era cu adevărat a lui, și era ce avea mai de preț. Căci când era slab, atunci era tare.

Când Pavel se vede slab și se ancorează în Hristos, Hristos poate fi tare în el. Cu cât credința noastră se ancorează mai mult doar în Domnul și mai puțin în noi înșine sau alte elemente vizibile, cu atât puterea Domnului se poate revărsa pe pământ. Pentru aceasta e nevoie de o cunoaștere a îndurării și puterii Domnului pentru ca credința ancorată în El să fie cât mai mare, și în același timp e nevoie de o conștientă și acceptare a totalei neputințe umane și a lipsei

oricărui merit pentru ca credința să fie direcționată doar către Domnul și deloc către om. Slăbiciunea era instrumentul care îl ajuta pe Pavel să activeze această credință de tip avraamic, credință care declanșează în noi nemărginita putere a învierii lui Hristos. De aceea, Pavel nu vedea în slăbiciune un VRĂJMAȘ, ci un aliat. Deși în sine nici suferința nici slăbiciunea nu erau de dorit, slăbiciunile pentru Hristos îngăduite de Domnul erau un ALIAT esențial în lupta spirituală. Și Pavel avea două răspunsuri față de slăbiciune:

- Simt plăcere în slăbiciune
- Mă laud bucuros cu slăbiciunile mele

Deci în relație directă cu slăbiciunea, Pavel simțea plăcere în slăbiciune. Despre ce plăcere e vorba? Este vorba despre plăcerea cunfundării în punctul zero, despre plăcerea trăirii doar prin credință, despre plăcerea abandonării în brațele Creatorului, despre plăcerea dată de aventura dependenței totale de Domnul. În relație cu semenii, Pavel se lauda cu slăbiciunile lui, pentru ca privirile lor să fie ațintite asupra puterii lui Dumnezeu și nu asupra vasului prin care curgea această putere, Și Pavel opera așa cu slăbiciunea pentru ca puterea lui Hristos să rămână cu el și în el. Și îi mulțumim în Numele Domnului că ne-a împărtășit și nouă această mare taină.

Menționăm mai devreme că punctul zero nu este un element singular în Scriptură, ci el străbate întreaga Scriptură. Am argumentat deja acest lucru. Pentru a-l detalia și mai mult vom face o scurtă analiză a vaselor prin care Domnul a lucrat în Vechiul și Noul Legământ, pentru a sublinia realitatea punctului zero din viața lor.

• Modele din Scriptură – vase formate în slăbiciune

Iosif

Domnul plănuise de la început ca Iosif să fie izbăvitorul familiei, ca prin el familia lui Iacov să supraviețuiască foametei ce avea de venit. Și pentru aceasta a fost Iosif trimis în Egipt și a devenit mai marele Egiptului. Dar ne întrebăm: Nu putea Domnul să îl trimită pe Iosif și altfel în Egipt? Nu putea să îi dea talmăcirea visului lui Faraon când era liniștit în familia lui să îl aducă tocmai în cea vreme în Egipt (în vremea când Faraon căuta un talmăci)? De ce a ajuns în Egipt vândut de frații lui ca slav? De ce a trăit singur ca slav atâția ani în casa lui Potifar? De ce apoi a fost condamnat pe nedrept ca violator și aruncat în temniță? Oare DOAR în temniță se putea întâlni cu pitarul și paharnicul lui Faraon? Oare Domnul Domnilor nu putea orchestra un alt loc de întâlnire dintre IOSIF și paharnic? Ideea este că singurul loc de întâlnire posibil a fost TEMNIȚA. Strădania lui Dumnezeu nu a fost aducerea lui Iosif în Egipt și intersectarea sa cu Faraon ci a fost aducerea lui Iosif în punctul zero, ca de acolo să îl poată înălța și să poată lucra prin el. Iosif trebuia cufundat în punctul zero ca să suporte slava înălțării și puterea lui Dumnezeu să rămână în el în ciuda succeselor sale. Iosif trebuia dezgolit total de sine. El Iosif trebuia zdrobit în totalitate. și singurul tratament este suferința. și lui Iosif i se ia TOT, pierde dragostea fraților, pierde relația cu toți cei dragi și apropiați, pierde statutul de om liber și ajunge

sclav pe nedrept într-o țară străină și ostilă evreilor. Apoi, după ce experimentează o reabilitare temporară în casa lui Potifar pierde și mai mult: pierde total libertatea, și pierde și imaginea sa înaintea celorlalți. El, care a respins o ispita atât de mare și de aproape a adulterului, este acuzat ca violator. și este închis în temniță și așteaptă condamnarea la moarte. Iosif este zdrobit de tot. și Iosif acceptă zdrobirea și acolo în temniță, chiar dacă i s-a luat pe nedrept totul, alege să continue să-l slujească pe Domnul și să facă acele lucruri mici ca pentru Domnul. Și când Iosif este cufundat în punctul zero, Domnul îl cheamă în lucrare! Și Îl înalță sus de tot, căci știe că Iosif este pregătit acum și va ști că este înălțat prin mila și puterea lui Dumnezeu și spre slava Domnului, și nu prin meritele sale și spre slava lui! Iosif era de la început un copil credincios și smerit. Dar cufundarea în punctul zero înseamnă mult mai mult. Și e posibil doar printr-un lung labirint al durerii și zdrobirii.

Moise

Moise a renunțat la 40 de ani la toată slava Egiptului pentru a suferi împreună cu poporul lui Dumnezeu. dar deși alegerea a fost una a credinței și a fost extrorodinară, Moise încă nu renunțase suficient la bogăția interioară. El se eliberase de slava Egiptului dar nu se eliberase suficient de sine și nu era pregătit să poarte o slavă atât de mare ca cea a Vechiului Legământ. Și Moise era încă bogat, bogat de sine, de planurile lui, de inițiativele lui. Și din această bogăție ia decizia să îl omoare pe Egipteanul care îi prigonea fratele. Și Domnul nu intervine atunci cu puterea Sa. Moise este nevoit să fugă din Egipt. Nu are loc nici o izbăvire ci doar alungarea izbăvitorului. Și trec 40 de ani de smerire în pustie. Și după cei 40 de ani Moise în sfârșit este sărac în duh, este adus, cufundat total în punctul zero. Și acum când Domnul îl cheamă (vezi Exod cap.3), el nu mai vrea. Întrebă: cine sunt eu să izbăvesc pe Israel? Moise se codește, și nu vrea să meargă. Se vede prea mic, prea slab. Cere Domnului să trimită pe altul. Dar Domnul insistă ca să meargă. Domnul insistă că ACUM când nu se vede pregătit, este cu adevărat pregătit. Căci va merge nu ancorat în sine ci DOAR în puterea Domnului de a convinge mai întâi pe Israel să creadă și apoi pe Faron să le dea drumul. Dezgolit de sine, Moise poate fi umplut de puterea lui Dumnezeu. Izbăvirea din Egipt este DOAR prin puterea lui Dumnezeu. Moise e doar vasul. Vasul trebuie doar să fie gol. E așa de simplu. Vasul trebuie să fie doar gol, golit de sine, ca puterea lui Dumnezeu să fie liberă și măreață în el. Ce simplu! Și totuși cât de mult a durat dezgolirea lui Moise de sine! Moise a fost cufundat profund în punctul zero, pentru ca prin el să poată veni izbăvirea și apoi darea Legii! Ca și Iosif, Moise la 40 de ani era un credincios smerit care a renunțat la toată slava Egiptului! Dar cufundarea în punctul zero înseamnă mai mult, o zdrobire profundă a ființei care se face doar în timp, prin multă zdrobire și suferință.

La Moise și Iosif este ceva comun. Ei au fost înștiințați de Domnul mai dinainte că au fost aleși la o lucrare specială. Lucrul acesta putea fi în defavoarea lor. Căci ei se puteau gândi inițial că au fost aleși că au fost speciali, că au avut vreun merit, că Domnul a văzut în ei ceva deosebit. Domnul însă nu se ferește să le spună dinainte. Dar lucrează și îi aduce în punctul în

care sunt dezgoliți de orice putere, sau de orice merite, în care nu mai văd nimic special în ei înșiși, și în care înțeleg că deși nu au nici UN MERIT, și NIMIC special, au fost chemați prin voia suverană a lui Dumnezeu care poate să aleagă pe cine vrea. Moise, Iosif erau niște păcătoși ca noi toți. Nu aveau nimic desoebit ÎN SINE. Domnul pur și simplu a decis să îi aleagă pe ei pentru o lucrare specială. Putea alege alți păcătoși. Dar i-a ales pe ei. Pentru Iosif și Moise a fost un act de mare îndurare. Căci putea fi altcineva! Dar Domnul i-a ales pe ei. Deci perspectiva nu este: **Domnul m-a ales pe mine pentru că eu sunt special, desoebit de ceilalți! Ce noros este Domnul că m-a găsit și că mă poate folosi în planurile Lui!**, ci: **Nu am nimic special sau în plus față de ceilalți, și totuși Domnul m-a ales pe mine: ce har mi s-a făcut!** E adevărat că Iosif și Moise au răspuns cu credință chemării și au fost credincioși chemării până la sfârșit. A fost răspunsul lor, dar cu toate acestea, nu au avut NIMIC în sine mai mult decât alții., și nu răspunsul lor a legitimat chemarea, ci voia suverană a Domnului și îndurarea Sa! Și ca să înțelegem acest lucru ne va fi de folos să analizăm și pe Saul și pe Iuda, și alții care au respins chemarea. Dacă Domnul ne cheamă pe baza viitoare noastre credincioșii, de ce a fost chemat și Saul și Iuda? Nu, Domnul e generos și ne cheamă PRIN GENEROZITATEA SA în planurile SALE. Ce facem noi cu chemarea, e partea noastră. DAR HARUL e HAR; 100%. Și nimeni nu a fost pregătit pentru o lucrare mare până nu i s-a clarificat că DOMNUL nu a găsit nimic mai special la el, ci l-a ales DOAR prin mila SA și doar pentru că AȘA a vrut EL! Isaia 45 care ne vorbește de chemarea lui CIR ne explică așa de clar PRINCIPIUL chemării în lucrare. Nimeni nu e SPECIAL. Lucrarea noastră poate fi specială în istorie. DAR NIMENI nu e special. Toți suntem păcătoși și neputincioși înaintea Domnului. TOȚI am păcătuit și suntem lipsiți de slava DOMNULUI. și nu există păcătoși și mai puțin păcătoși. TOȚI SUNTEM în aceeași OALĂ. Cum spune Pavel: nu este nici o desoebire între IUDEI și GRECI. Iudeii nu sunt mai buni ca Grecii, chiar dacă după anumite criterii iudeii erau mai morali. Dar Pavel e tranșant:

- Ce urmează atunci? Suntem noi MAI BUNI decât ei? Nicidecum! Fiindcă am dovedit că TOȚI, fie IUDEI, fie GRECI, sunt sub păcat, după cum este scris:
  - Nu este nici un neprihănit, **NICI UNUL MĂCAR**. Nu este **nici unul** care să aibă pricepere. Nu este **nici unul** care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. TOȚI s-au abătut și au ajuns niște netrebnici. Nu este **nici unul** care să facă binele, **nici unul măcar**. (Rom.3:9-12)

NICI UNUL MĂCAR! Și NICI UNUL MĂCAR MAI BUN CA CEILALȚI! Nici măcar Noe, nici măcar Avraam, nici măcar Iosif, nici măcar Moise, nici măcar David, nici măcar Ilie, nici măcar Isaia, nici măcar Ioan Botezătorul, nici măcar Petru sau Ioan, nici măcar Pavel, nici măcar Luther, nici măcar eu, și nici măcar TU!

Da, cu toții acceptăm verbal că suntem păcătoși înaintea Domnului. Dar oare acceptăm versetele din Romani 3:9-12 cu adevărat și în dreptul nostru? Testul e simplu: te vezi puțin mai bun ca ceilalți, ca unii sau măcar ca un seamăn? Dacă în adâncul tău te vezi puțin mai bun ca Hitler sau ca Stalin, încă ești departe să înțelegi ce înseamnă cufundarea în punctul zero și

acceptarea adevărului atât de dureros despre sine că ești cel dintâi păcătos care L-ai răstignit pe Fiul lui Dumnezeu și care meriți IADUL ETERN ȘI ATÂT! și nu e o exagerare deloc. DREPTUL lui Dumnezeu, cel în care este DOAR ADEVĂR și doar dreptate a concluzionat în dreptul tău: ești un mare păcătos, meriți din plin iadul etern!

Cu toții suntem în aceeași oală. Nu există mai bun, mai sfânt, mai special, mai deosebit, cu potențial mai mare sau mai mic. Și din această oală Domnul ne cheamă pe fiecare la o lucrare unică, și pe unii la lucrări cu totul unice și speciale în istorie, Și o face prin îndurarea Sa și suveranitatea Sa, decizia Sa nefiind DELOC influențată de ce vede în sine în NOI! NIMIC special, nimic deosebit! Dar Domnul te alege să fii un MOISE, UN DAVID, UN IOAN BOTEZĂTORUL!

David

La fel ca la Iosif, la David Domnul ne detaliază procesul formării, pregătiri lui pentru lucrare. De fapt, David este personajul biblic, la care Domnul detaliază cel mai mult procesul formării sale. și despre david am vorbit mult în comentariile noastre. Vom evidenția doar câteva aspecte. David și Goliat. David este tânăr, poate vreo 16-17 ani, și se luptă cu Goliat. David nu se încrede în sine ci în Domnul. David nu face lucruri acela spre gloria sa ci spre gloria Domnului. Puterea Domnului se revărsa în slăbiciunea și credința tânărului David. Deci putem spune că David era smerit, căci altfel Domnul nu ar fi fost cu el. David se vede mic în ochii săi și Domnul își poate manifesta prin el puterea. David experimenta puterea harului în slăbiciune. Cu toate acestea, Domnul spune: totuși David nu este pregătit să fie împărat. El său trebuie zdrobit, zdrobit până la capăt. Totuși văd în ele multe și subtile dimensiuni ale mândriei care i-ar putea fi fatale dacă L-aș înălța ca împărat. Deci punctul zero a fost experimentat de David în lupta cu Goliat. Dar aprofundarea, cufundarea crescândă în punctul zero înseamnă altceva. Și înseamnă un proces lung, Și la tânărul smerit David acest proces a durat până la 30 de ani. Și nu a fost ușor. Și am comentat că peste 11 ani a fost prizonier de Saul ca ultimul tâlhar, ca ultimul păcătos. Și în fața presiunii David își atinge LIMITA. și la 28 de ani părăsește șara promisă și intră într-un joc periculos cu Filistenii, și urmează apoi evenimentul de la Tielag, când David este dezbrăcat de propriile merite, și când și oamenii din jurul lui sunt împotriva lui. David nu a mai experimentat un astfel de moment de disperare când TOȚI și TOTUL era împotriva lui. și când nici propria neprihănire nu îl mai ajuta. Și atunci s-a întrebat: Domnul poate? Domnul vrea? Și ancorându-se c toată credința în puterea și mila lui Dumnezeu, s-a avântat înainte și Domnul l-a izbăvit din acel mare necaz. Și după acest eveniment curățirea lui David se produce profund, și Domnul consideră că el e pregătit să fie împărat. David se vedea mic în ochii lui și înainte de lupta cu Goliat. Dar dezgloirea de sine s-a produs doar după acei mulți ani de eprigoană și întuneric. CURĂȚIREA DE SINE se face DOAR ÎN TIMP și doar prin multă suferință și mult situația de crize, și nenumărate contexte LIMITĂ. Și din acest proces fac parte și falimentele și greșelile. Ele nu sunt de dorit, dar fac parte. Și dacă au făcut parte din viața lui Avraam, lui Iov, lui Moise, lui David, lui Petru, vor face parte și din viața noastră. Căci și noi

suntem ca ei: țărână păcătoasă, purtând în noi aceeași hidoșenie a mândrie, și aceleași limite ale țărâniei. Fiecare din acești oameni și-a atins LIMITA și a gafat. Avraam și-a atins LIMITA și a luat-o pe Agar și apoi și-a atins limita și a dat-o pe Sara de nevastă lui Abimelec. IOV și-a atins limita și a început să poarte o ceartă cu Dumnezeu. Moise a gafat omorând pe Egiptean. David și-a atins LIMITA răbdării și a părăsit șara promisă și s-a dus la Filistenii. Petru s-a lepădat de Domnul. Atingerea LIMITEI noastre umane face parte din procesul vindecării noastre de mândrie. Vrem nu vrem, suntem, bolnavi de mândrie. Și anumite forme de mândrie limitează puterea Domnului în noi. Dar noi nu vedem acest lucru. și se pare că adesea singurul mod de vedea acest lucru este trecerea printr-un context MAI MARE decât noi în care SĂ NE ATINGEM LIMITELE, în care să gafăm, dar în care să descoperim acea formă de mândrie care împiedică puterea lui Dumnezeu să ne ajute să depășim acea LIMITĂ. Deci să nu ne speriem de contetxele în care ne sunt atinse limitele. Să nu ne speriem nici de gafele pe care le vom face. Dar să aștetăm lumina de sus, să lăsăm să iasă la iveală ce trebuia curățit și să acceptăm vindecare. Oare Domnul nu putea aborda altfel vindecarea lui IOV. Oare nu putea să îi spună: Știi ceva Iov, înlăuntul tău e formă subtilă de mândrie. Recunoaște-o și pocăiește-te! și Iov să recunoască și să fie vindecat fără să mai treacă prin acel șir cumplit de încercări. Dar IOV NU AR FI PUTU SĂ VADĂ ALTFEL acel lucru din adîncul lui decât în mijlocul unui context în care să își atingă limitele. Și după ce ajungi ca Iov în punctul zero, te întrebi: e atât de clar! Oare de ce nu am văzut de mai de mult? Răspunul însă e cert: nu se putea mai devreme! Traseul lungului labirint plini de suferinșe și presărat de eșecurile noastre, e singura CALE. Nu este alta. Eșecurile sunt ale noastre și trebuie să ni le asumăm, și să ne pocăim de ele. Ele însă reprezintă o normalitate în procesul formării noastre. o normalitate izvorâtă din realitatea a ceea ce suntem și ce am devenit noi prin păcatele noastre. Dacă în procesul formării sale un OM ar fi impecabil, oare ce am avea cu adevărul spus de Bibli despre realitatea hidoasă și înșelătoare a fiecărui om? Da, avem personaje ca Iosif în care nu ni se prezintă astfel de eșecuri. Dar dacă ele nu sunt menționate, înseamnă oare că nu au fost? Nu, căci nu este nici un om care să poată face binele. Și în acceptarea acestui adevăr eșecurile noastre își au rolul lor. Și să nu uităm ca DAVID este principalul model propus de Vechiul testament și la el se detaliază procesul formării, deci acolo trebuie să căutăm principii formării. La Iosif avem doar câteva capitole. La David avem o carte întreagă. Dacă am putea de la început să ne cufundăm în punctul zero, am putea evita multe limite și multe eșecuri. Dar se pare că nu se poate ajunge acolo. Căci toți suntem încăpățânași, căci toți suntem bolnavi de mândrie, căci toți repetăm PĂCATUL MÂNDRIEI și refuzăm să credem cu adevărat adevărul Domnului despre noi și despre Sine. Dacă l-am crede de la început cu adevărat ar fi minunata. Dar toți îl repsingem și îl repingem în mod repetat. și de aici apar căderile și limitele dar care ne pot duce la vindecare.

Am pomenit și de căderea cu Bat-Șeba. Aparent este inexplicabilă. Davi iubea pe Domnul. David nu era un obsedat sexual. David avea multe neveste și o viață împlinită pe pământ. Dar cum am spus, David a părăsit ground zero și și-a permis să se relaxeze în luptă, și i-a fost fatal. David nua cedat în cei peste 11 ani de prigoană din partea lui Saul, dar a cedat în mijlocul succesului și al păcii. Se pare că starea de bine rămâne o provocare mai mare decât

starea de presiune directă. Cu toate acestea, Pavel spune că să deprinsă să trăiască și în lipsă și în belșug. Și apoi adaugă: Pot totul în Hristos care mă întărește. Puterea lui Dumnezeu ne poate ajuta să gestionăm nu doar situațiile de criză ci și cele de succes și de belșug. Problema este că în situația de criză căutăm cu disperare puterea lui Dumnezeu, iar în situația de succes și belșug, o căutăm MAI PUȚIN. Dar războiul spiritual e la fel de real, și starea de belșug este o provocare la fel de mare ca starea de lipsă. De aceea avem LA FEL DE MULT nevoie de puterea lui Dumnezeu în ambele situații. Ferice de cine crede aceste lucruri, și caută cu disperare puterea lui Dumnezeu și în situația de succes. Ferice de cel care a înțeles cât de periculoasă este o stare de pace și succes. Ferice de cine a înțeles că NU POATE gestiona binele, și că are nevoie disperată de Domnul în situația de succes, pentru a rămâne smerit, pentru a rămâne vigilent în luptă, pentru a învinge ispita mândriei.

ISUS

Isus fost omul care a fost impecabil și în procesul formării și în timpul lucrării. El a operat de la început cu realitatea punctului zero. El a renunșat la puterea sa de Dumnezeu și și-a asumat umanitatea noastră. La fel ca orice om a devenit total dependent de puterea venită de sus de la Tatăl ceresc. Ca fiu al Dumnezeu avea această putere în sine. Dar așimunându-și umanitatea o putea folosi doar prin Tatăl. Și la fel ca orice om a trebuie să fie într-un proces de creștere și formare, și să apeleze la aceleași principii ale luptei spirituale: să se roage, să postească, să studieze Legea, să ceară mereu ajutor de sus. Iată câteva pasaje care ne ilustrează că Isus a trăit în punctul zero toată viața Sa. Nu a trăit ca păcătos, dar ca un om cuprins de SLĂBICIUNE, și care poate biuri acea slăbiciune DOAR cu ajutorul venit de sus. Hristos nu avea nevoie de iertare, dar avea nevoie de puterea de a învinge ispita.

- El este Acela care, în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte, și fiind ascultat, din pricina evlaviei Lui, măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. (Evrei 5:7)
- Isus i-a zis: De atâta vreme sunt cu voi, și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: Arată-ne pe Tatăl: Nu crezi că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, **nu le spun de la Mine; ci Tatăl care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui.** (Ioan 14:9-10)
- Au luat dar piatra din locul unde zăcea mortul. Și Isus a ridicat ochii în sus, și a zis: Tată, **Îți mulțumesc că M-ai ascultat.** Știam că totdeauna Mă ascuți. Dar vorbesc astfel pentru norodul care stă în jur, ca să creadă că Tu m-ai trimis. (Ioan 11:41-42)

Fiul, măcar că era Fiu, a trebuit să înveșe dependența totală, realitatea punctul zero. Și dacă pentru noi fapte create este ceva normal, pentru El, Creatprul a fost ceva total împotriva firii Sale dumnezeiești care POATE TOTUL, ȘTIE TOTUL, MERITĂ TOTUL! Dar Fiul trebuia să roage mereu pe Tatăl să Îl ajute și să accepte că de unul singur nu poate birui. Puterea din isus nu venea ca UN DAT, n virtutea faptului că era Dumnezeu, nu cuggea din SINE de la SINE, ci venea doar pentru că era cerută în smerenia și din realitatea punctului zero. Și dacă Isus și-a trăit TOATE ZILELE SALE PĂMÂNTEȘTI în această paradigmă a totalei smereniei și dependenței de Tatăl, cine suntem noi, fapte create și fapte păcătoase și răzvrăcite să îndrăznim să ne trăim mpcar o zi sau un ceas sau o secundă în altă paradigmă?

Isus a strigat către cu strigăte mari și cu lacrimi. Când ai strigat tu ultima dată așa către cer ca să te ajute să îplinești voia Lui? Dar oare nu ar trebui să strigăm astfel în fiecare zi, în spiritul acesta mă refer? E adevărat că sunt contexte mai grele în viața de credință (ca cele 40 de zile de ispitire și ca ghetsimani) și perioade mai liniștite. Dar știm că lupta spirituală e permanentă. Și atunci trebuie să ne trăim fiecare zi în spiritul acesta al dependenței totale de Cer evidențiat în Evraei cap.5 în viața Mântuitorului.

Iar a te afla în ground zero nu înseamnă acel sentiment de dezgust față de sine care ne face slabi în conflicte și ușor manipulabili. Da, cel care este în ground zero este conștient de totală sa nevrednicie și lipsă de putere, dar u se oprește aici. El își pune încrederea în Hristos, și știe că prin Hristos este reabilitat. El este eliberat de orice vină și se bucură de Domnul și de iertarea primită. Prin Hristos îi este redată demnitatea și astfel prin Hristos este puternic și nu poate fi manipulat cu ușurință. El nu cedează în fața presiunilor oamenilor și poate merge împotriva curentului, căci el este reabilitat prin Hristos și nu prin aprecierile vizibile ale oamenilor, de care de altfel se poate lipsi. El nu stă într-o ănrăstare dată de vinvoăie. El este plin de bucurie și de pace. Dar această bucurie și pace nu îl face să aibă o imagine mai bună de sine și nici să creadă că a devenit cineva mai bun și mai puternic. El rămâne în Hristos, și recunoaște că totul a fost, este și va fi doar prin Hristos. El își recunoaște neputința, dar se încrede în puterea nemărginită a învierii lui Hristos. De aceea, el este plin de îndrăzneală. El este ofensiv, el se avântă în lupta spirituală. El are curajul să se lupte cu Goliat și să se avânte sub călăuzirea domnului împotriva unei oștiri înarmate. El știe că SINGUR nu poate face NIMIC, dar că prin Hristos poate face TOTUL. Pavel murise cu adevărat, și se cufundase în ground zero. și ajutat de slăbiciuni și de țepuș rămânea acolo, și se cufunda tot mai mult acolo, și astfel el se bucura zilnic de o taină: de taina puterii învierii dezlănșuite în el. Și Pavel, privind la trecutul lui și la viața lui, a rostit aceste cuvinte incredibile:

- POT TOTUL ÎN HRISTOS, care mă întărește. (Fil.4:13)

Legat de ground zero. Îl degustăm la concertire, și apoi îl aprofundăm întreaga viață. Cu toate acestea exemplele de mai sus ne indică faptul că pare să fie un moment cheie care marchează intrarea noastră în lucrare. Iov, Iosif, Moise, David, Isus, Petru au experimentat realitatea punctului zero de la început și s-au cufundat în ea pentru tot restul vieții. Cu toate acestea, a fost un moment cheie când în urma unor încercări teribile s-a produs o cufundare specială în ground zero. Și în acel moment a avut loc și chemarea în lucrare. Deci Domnul

încearcă cu fiecare credincios să îl poarte printr-un labirint și să îl aducă în acea cufundare specială în ground zero de unde îl poate chema într-o lucrare specială. Din păcate, puțini sunt cei care acceptă acest labirint până la capăt care ajung în acel punct zero profund și care apoi opeeraă conștient cu el și intră în lucrarea minunată pe care Domnul vroia să le-o încredințeze. Mulți însă experimentează la un nivel superficial și sporadic ground zero și puțin conștient. Domnul lucrează prin ei, dar pentru că nu acceptă să aprcurgă până la capăt labirintele Domnului, rămân ca Lot la câmpie și nu vor atinge niciodată muntele. Lucrarea pe care Domnul vroia să le-o încredințeze nu vor primi și nu o vor cunoaște niciodată. Ce trist! Unii din ei vor ajunge până la capăt, unii mântuiți poate ca prin foc, alții cu puțină răspaltă după ce focul va arde toate paiele și lemenle zidite de ei în Numele Domnului. Ferice de cei care acceptă labirintele din viața lor și rămân acolo până la final. Gerice de cei care acceptă labrinturi care durează ani și zeci de ani, căci ei, fără să știe, se îndreaptă spre ground zero, spre punctul în care puterea lui Dumnezeu în viața lor poate deveni nemărgintiă. Ei nu știu lucrul acesta, ei nu știu ce îi așteaptă la final. Ei mai așteaptă o izbăvire pământească (soluționarea vizibilă a labirintului care poate sau nu avea loc..), ei se gândesc că domnul trebuie să aibe un plan, și că suferința și modelează după chipul lui Hristos. dar nu au haba că labirintul este conceput ca EI SĂ MOARĂ, ca EUL SĂ FIE ZDROBIT ÎN TOTALITATE, ca ORICE FĂRĂMĂ DIN EU ȘTIU, EU MERIT, EU POT SĂ FIE RĂSTIGNITĂ. Ei visează ca Barac după lucruri mari (vezi Ieremia 45), dar nu știu că labirintul e menit să îi zdrobească. și la capătul labirintului e cel mai greu. Căci acolo e moarte. și nu se mai vede nimic. Totul moare, totul se năruie. Presiunea interioară crește, și crește și crește. și Domnul nu intervine, ca la Isus pe cruce, te lasă singur, și tace. și pterea vrăjmașului crește. și disperera crește. și oștile demonice care se luptă împotriva sufletului cresc mereu. și orice resursă, price sprijin este pe rând îndepărtat. și nu mai pe ce să pui mâna, pe ce să te sprijini, totul devine înșelător. și eul se zbate. și în acea zbatere gafează și face prostii. Exact ca omul care se înecă și se zbate locindu-și salvatorul. și când totul pare pierdut. Când disperarea se așează pe întreaga ființă, când moartea se așează peste tot sufletul, când nu mai se vede nici un firicile de lumină, și speranță, eul, ÎN SFÎRȘIT, capitulează, și întreaga ființă îngenunchiază și rostește: nu mai pot! nu pot nimic! Nu sunt nimic! Ai milă de mine, păcătosul! și în urma acestui strigăt, Domnul, ca un viteaz trezit din somn, se ridică în măreția Sa, și se încinge cu putere, și își întinde mâna și te smulge din mijlocul mocirlei, și la galsul tunetului vocii Sale, toți vrăjmașii sufletului tău o iau la fugă, și se ascund în tărână. și sufletul tău rămâne singur cu Creatorul care S-a arătat în spelndoarea și măreția Lui. Și în fața acestei sfineniei sale strălucitoare se vede atât de clar că omul este atât de păcătos, și că nu merită nimic, și e total necrednic. și în fața puterii Sale se vede cât de mic este omul și că nu poate nimic. Dar deși omul nu putea NIMIC și nu merita NIMIC, Domnul a fost acolo. Domnul S-a arătat și Domnul la izbăvit de la moarte. Domnul S-a îndurat și Domnul l-a mântuit din fața unor vrăjmași mult mai puternici ca el. Și atunci sufletul înțelege că DUMNEZEU poate totul și că în mila Sa vrea totul. Și sufletul se odihnește în cel mai odihnitot adevăr rostit vreodată pentru ființa care îl înalță acum către cer cântând: Doamne, TU EȘTI TOTUL, IAR EU NIMIC!

Și din acel moment ființa începe o altă viață. o viață în care eul este ținut în moarte, ca Domnul să poată domni cu adevărat să poată lucra cu libertate prin el. Și la capătul labirintului ființa primește darul cel mai de preț: ground zero. Și ceea ce părea să fie sfârșitul, devine un mare început, începutul unei vieți în care se explorează, se experimentează și se aprofundează taina secretului paulin: Pot totul în Hristos care mă întărește. Și dacă labirintul de altă dată dispăre sau nu, dacă izbăvirea pământească așa de mult așteptată sau în trecut vine sau nu, pur și simplu nu mai contează. Comoara găsită în Dumnezeu la capătul labirintului e atât de mare, încât totul pălește. Și cu siguranță lupta continuă, ca această coma să se nu se uite, să nuse piardă ci să fie redescoperită mereu și mereu.

Pentru că se apropie studiul Evangheliei după Matei nu vom mai avea timp să scriem gânduri despre cap.13 din Corint. Cap.13 adună principalele teme ale epistolei. și pentru a ne reaminti că tema harului în slăbiciune este o temă fundamentală a cărții, Pavel încheie epistola amintând din nou taina lui ground zero:

- El care nu este slab față de voi, ci plin de putere între voi. Într-adevăr, El a fost răstignit prin slăbiciune; dar trăiește prin puterea lui Dumnezeu. Tot astfel și noi, suntem slabi în El, dar, prin puterea lui Dumnezeu, vom fi plini de viață cu el față de voi. (13:3b-4)

și iarăși în 13:9a:

- Într-adevăr, ne bucurăm când noi suntem slabi, iar voi tari, și ne rugăm pentru desăvârșirea voastră.

Însuși Hristos a trăit întreaga Sa viață pământească în paradigma lui *ground zero*. Dar această TAINĂ își găsește punctul culminant la CRUCE: Cufundarea lui Hristos în slăbiciune e totală la CRUCE. Dar în urma acestei dezgloiri totale de SINE, se declanșează puterea lui Dumnezeu care îl înviază și îl așează pe scaunul de domnie al cerului mai presus de orice domnie și stăpânire. Și această putere devine activă pe pământ pentru toți cei care cred în El. Dar puterea învierii s-a declanșat DUPĂ ce Hristos a fost cufundat total în neputință, și slăbiciune. Când a fost cufundat realmente în moarte. Când hristos a murit în cel mai dramatic sens al ființei. Nouă nu ni se cere să repetăm moartea lui Hristos care S-a lepădat de SINE și a devenit păcat pentru noi. Dar ni se cere să ne răstignim EUL și firea pământească. Puterea învierii este activă în noi în măsura în care ședem pe cruce, în măsura în care eul moare, în care eul este cufundat în slăbiciune. Hristos a așezat pe scaunul de domnie după ce S-a cufundat în adâncul locuinței morților. Puterea lui Dumnezeu ne va înălța doar după ce ne vom smeri și noi în adâncul ființei noastre.

Cu greu mă despart de 2 Corinteni. Oare cum voi putea mulțumi Domnului pentru toate binefacerile aduse sufletului meu prin această scrisoare? Ca și psalmistul nu voi decât să înalț Numele Lui în mijlocul adunării.

Ne despărțim plângând de 2 Corinteni dar păstrăm în inima tainele din această carte. Și aventura continuă. Mai e atât de mult de cunoscut și de explorat din tainele Împărăției. Acesta a

fost doar un mic început. Regatul Matei ne așteaptă cu drag, și cine poate ști ce vom găsi în acest regat? Rostind un sfânt rămas bun lui 2 Corinteni pășim cu umilință spre Evanghelia Împărăției.